

WARD CHURCHILL - JIM VANDER WALL

ΜΕΘΟΔΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ FBI

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

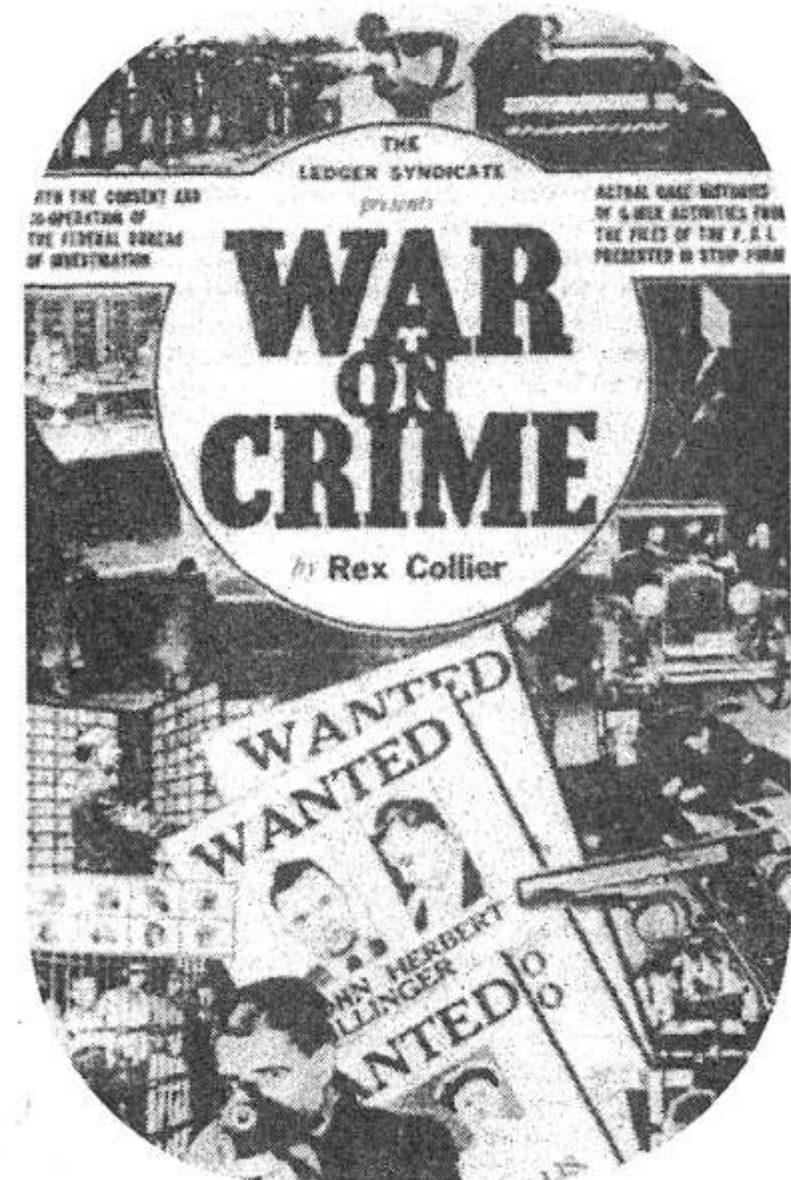
3

Στο εξώφυλλο οι Bobby Seale (αριστερά) και Huey P. Newton, ιδρυτές του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων, έξω από τα γραφεία του στο Όκλαντ της Καλιφόρνια το 1967. Και οι δύο έγιναν, αποδεδειγμένα, στόχοι των κατασταλτικών επιχειρήσεων COINTELPRO του FBI. Ο Newton μετά από συνεχείς διώξεις δολοφονήθηκε το 1989.

Ward Churchill - Jim Vander Wall

ΜΕΘΟΔΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΟΥ FBI

Αυτή η έκδοση είναι αφιερωμένη
στους φυλακισμένους συντρόφους
Κώστα Καλαρέμα, Νίκο Μαζιώτη
και Κώστα Μητροπέτρο

β' έκδοση 1999

**ΤΟ F.B.I.
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ
ΑΠΟΡΡΗΤΑ
ΑΡΧΕΙΑ
ΤΙΣ ΜΕΘΟΔΟΥΣ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΡΩΣΗΣ
ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ**

Η πρώτη έκδοση το '92, από εξώφυλλο λαϊκού περιοδικού που εκδιδόταν από το FBI (1935-53). Οι προπαγανδιστές του FBI χρησιμοποίησαν αυτή την έκδοση για την αναβάθμιση του προσώπιού τους και για να κάνουν πολεμική στους επικριτές τους.

Με πονάει ότι ήμασταν απίστευτα αφελείς εκείνες τις μέρες παρόλη τη μαχητική και ριζοσπαστική μας φιλολογία. Στην πραγματικότητα πιστεύαμε ότι αν αναδεικνύαμε τα ζητήματα, αν ενημερώναμε τον κόσμο για την αλήθεια και αν προσκολλίμασταν δυνατά στα όπλα μας, ότι τα πράγματα θα άλλαζαν, ότι αυτό θα ήταν όλο που χρειαζόταν. Ω, περιμέναμε ότι θα πληρώναμε το κόστος -μη με παρεξηγήσετε- ήμασταν προετοιμασμένοι για ξυλοδαρμούς και συλλήψεις, ότι θα περνούσαμε καιρό σε φυλακές και κελιά ως ένα βαθμό. Νομίζω ότι, μετά τον Richard Oaks, μπορούμε να πούμε ότι περιμέναμε και το θάνατο. Αλλά, με κάποιον τρόπο, ακόμα δεν είχαμε πραγματικά καταλάβει τους κανόνες του παιχνιδιού, δεν ήμασταν προετοιμασμένοι για το μέγεθος αυτού που θα συνέβαινε. Ίσως αυτό να οφείλεται στο ότι δεν είχαμε πραγματικά κατανοήσει ποιο ήταν το στοίχημα.

Dennis Banks, μέλος του AIM

Η σκοπιμότητα της δημοσίευσης των παρακάτω αποσπασμάτων δεν στοχεύει στην πρόκληση συναισθηματικής φόρτισης στον αναγνώστη, τέτοιας ώστε συνειρμικά να τον οδηγήσει στο να ταυτίσει -δίκαια ίσως- τις έμπρακτες αποδείξεις της κατασταλτικής αποτελεσματικότητας του FBI που περιγράφονται, με τις αντίστοιχες μεθόδους της ελληνικής Αστυνομίας.

Ούτε βέβαια είναι πρόθεση της έκδοσης να τοποθετήσει ο αναγνώστης τον ίδιο τον εαυτό του εκ των προτέρων, σαν ένα από τα θηράματα της κρατικής βαρβαρότητας. [Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι όσα περιγράφονται παρακάτω διαδραματίστηκαν σε μια κατάσταση με αρκετά διαφορετικούς πολιτικο-κοινωνικούς συσχετισμούς, αλλά και σχηματισμούς, από αυτούς της ελληνικής πραγματικότητας.]

Δεν θα μας άρεσε επίσης, η υποδοχή της παρούσας ελάχιστης συνεισφοράς μας να συνοψιστεί στην αλαζονική φρασούλα «δεν είναι σημαντικό» -όχι γιατί κάτι τέτοιο προσβάλλει την αυθεντία μας, αλλά διότι αυτή η πρόθυμη ανταπόκριση στην αστική ψυχρότητα, υποψιαζόμαστε ότι στο βάθος της συνδέεται και αναπαράγει την ίδια την υποτίμηση της προσωπικής δημιουργικότητας και της δυναμικής του κάθε ατόμου ξεχωριστά. Δυναμική που, όσον αφορά την παρούσα έκδοση η οποία αποτελεί μέρος μιας συνολικότερης θεώρησης και πρακτικής, στόχο της έχει να δώσει ένα ερέθισμα αποστασιοποίησης-υπέρβασης. Να υπερβούμε λοιπόν τους συνήθεις ρόλους του αντιεξουσιαστικού-αναρχικού «χώρου», να ξεφύγουμε από τις «ζώνες περιορισμένης ευθύνης» όπως θα μας έλεγε ο Κλαούζεβιτς και που στον πολιτικό καταμερισμό ακολουθούν τις ταμπέλες του αναρχικού ακτιβιστή, του εξεγερσιακού, του καταληψία ή και του «συνήθη υπόπτου».

Αυτή είναι μια πρόκληση/πρόσκληση από τη δική μας πλευρά στην ικανότητα των συντρόφων να αντιλαμβάνονται την πραγματικότητα και να ερεθίζουν το πνεύμα τους και διαμέσου της παρατήρησης. Να προσπαθήσουμε, με λίγα λόγια, να δούμε καθαρά και ορθολογικά το «μικρό φως» στο σκοτεινό βάθος της κοινωνικής προοπτικής, όχι στη βάση μιας αναπαραγωγής εντός ενός δωματίου οποιασδήποτε απόχρωσης, αλλά με βάση ουσιαστικά γεγονότα. Τα τελευταία, δε, πολλές φορές είτε παραμένουν κρυμμένα πίσω από τα οκτάστηλα του ψεύδους της κεντρικής πολιτικής σκηνής, ή πολύ χειρότερα, τα καλύπτει το πέπλο της σιωπής, το ανεπίσημο black-out πληροφόρησης. Ωστόσο μέσα σ' αυτά βρίσκεται ο αυθεντικός πόνος των κυριαρχούμενων και οι πραγματικές δυνατότητες των κυρίαρχων.

Χωρίς να έχουμε καμιά διάθεση πολεμικής (που άλλωστε κι αυτή χάνει τη σημασία της μέσα στη χαλεπότητα των ηθών) επισημαίνουμε ότι αυτές οι παρατηρήσεις, όπως και αυτές που θ' ακολουθήσουν, σε πολλούς θα φανούν γενικές, αντιφατικές και αποθαρρυντικές. Αυτό θα συμβεί διότι έχουν συνηθίσει -με σίγουρα μεγάλο κόστος στην καθημερινότητά τους- στις μεταφυσικά επιμεριστικές πακεταρισμένες αναλύσεις που συνοδεύονται από τη φαντασίωση υποτιθέμενων ξεκάθαρων διαχωρισμών των συμφερόντων, υποβάλλοντας τους εαυτούς τους -όχι την πιθανολόγηση αλλά- την αισιόδοξη σιγουριά που παραπέμπει στην κατάληξη των προεκλογικών εκτιμήσεων ορισμένων τροτσκιστικών αιρέσεων. Αυτού του τύπου η αντίληψη, εγκλωβισμένη σε μια επίφαση ελευθερίας που της παρέχουν οι δημοκρατικές ελίτ -όταν έχουν τους δικούς τους λόγους ή όταν απλώς θέλουν να κάνουν το γούστο τους- κάνει αυτούς

που την υιοθετούν να μένουν άναυδοι ή μπερδεμένοι όταν αντιμετωπίσουν τη Δύναμη του Τρόμου. Είναι αυτή η Δύναμη που διαπερνά και συναντιέται σ' όλες τις διαμεσολαβημένες από την κρατική λογική κοινωνικές δραστηριότητες και οδηγεί στην συντριβή του Εγώ, στην ανυπαρξία ατομικότητας και στη δημιουργία ιδεολογικοποιημένης προσωπικότητας σε συντρόφους και μη. Αν και τούτη η λειτουργία στον μέσο πολίτη είναι φανερή, σε πολλές περιπτώσεις σχετικά με ζητήματα καταστολής -δηλ. την ώρα των κανονιοβολισμών του κράτους- ο πανικός και η σύγχυση είναι η μόνιμη αντίδραση πολλών συντρόφων.

Δε θέλει και πολλή σκέψη, αρκεί κανείς να ορθολογικοποιήσει τα γεγονότα, για να καταλάβει ότι σ' αυτές τις περιπτώσεις η χαρά των αυτόνομων επιθυμιών μας μεταμορφώνεται σε βλακεία όχι τόσο λόγω απειρίας στο συνωμοτισμό, όσο λόγω εγκλωβισμού στη «δημοκρατία των απόρρητων τηλεφωνημάτων», στη «δημοκρατία του πολιτικού ασύλου» σ' αμφιθέατρα, στη «δημοκρατία της δημοσιογραφικής πληροφόρησης».

Η περίπτωση της Καλογρέζας τον Οκτώβρη του '87 (όπως αργότερα η υπόθεση του Κ. Μαζοκόπου) ανέδειξε με τον «καλύτερο»(;) τρόπο, όχι μόνο τη σίγουρη αδυναμία εμβάθυνσης σ' αντιφατικά γεγονότα εκείνης της εποχής τη στιγμή που έπρεπε, αλλά κυρίως τις μωροφιλοδοξίες των «αγνών» αγωνιστών, την παραπληροφόρηση που ταλάνιζε τους αφελείς και τις επιδόσεις σε φλύαρη φημολογία εκείνων που λειτούργησαν σαν πράκτορες του κράτους.

Αξιωματικά* τονίζουμε ότι και τώρα με την υπόθεση Σκυφτούλη/Μαρίνου δεν αποτελεί στοιχείο δύναμης ο κατακερματισμός των συντρόφων που φέρουν το βάρος της υπεράσπισής τους. Δεν πρέπει επίσης να περάσει απαρατήρητη η έξη στο να δίνουμε έδαφος στο ψεύδος και στη φημολογία που εκπορεύονται από ύποπτους δημοσιογράφους ή/και πράκτορες της ΕΥΠ ή της Αντιπρομοκρατικής Υπηρεσίας.

Αξιωματικά* τονίζουμε επίσης ότι αποτελεί τη χειρότερη στάση η παγερά αδιάφορη αποχή από τις διαδικασίες υπεράσπισης με βάση την καχυποψία, τις υπόγειες πληροφορίες ή ζητήματα συμπεριφορών. Ιδιαίτερα είναι ανεπίτρεπτη η αποχή εκείνων των συντρόφων που κατά τ' άλλα τονίζουν συχνά-πυκνά τη σημασία της αντίστασης στην κρατική βία.

---

*Εδώ κάνουμε μια αφαίρεση διότι δεν είναι και τόσο "αξιωματικά" τα συμπεράσματά μας. Είναι αντίκειμενο του κειμένου που ακολουθεί στο τέλος αυτής της εκδοτικής προσπάθειας (σελ. 32) η αναλυτικότερη περιγραφή των παραμέτρων εκείνων που επεξηγούν και εντέλλει αναιρούν αυτό το "αξιωματικά"...

Την ιστορική τούτη στιγμή που οι δυνάμεις του κράτους και των πολυεθνικών ορίζουν σαν τρομοκρατία όχι μόνο τις οργανώσεις ένοπλης πάλης αλλά και κάθε ενέργεια αντιθεσμικής δράσης (είτε πλατιά λαϊκής είτε στενά πολιτικά μειοψηφικής) η μη κατανόηση ενός συνόλου κινήσεων, ενός κατασταλτικού παζλ που στόχο έχει να στείλει «κάθε κατεργάρη στο εδωλιό του» ανήκει ακριβώς στη σφαίρα μιας ιδεολογικοποιημένης οπτικής. Ο τρόπος σύλληψης και η μεταχείριση που επιφυλάχθηκε πέρσι στους 33 "αφισοκολλητές", είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της στιγμής.

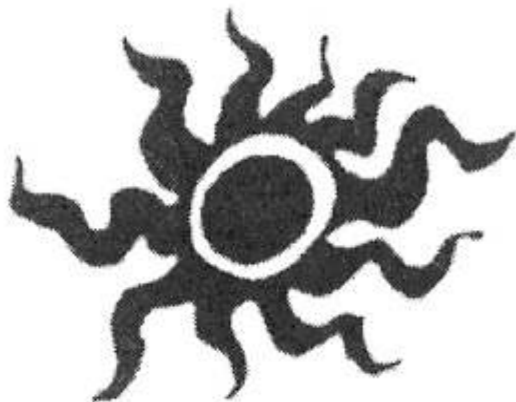
Τελειώνοντας σημειώνουμε ότι

- Αν η εγκληματοποίηση κάθε αντιθεσμικής πολιτικής πρωτοβουλίας (που αρχίζει με την διαστρέβλωση των ιδεών, των σκοπών και των μέσων των αγωνιζόμενων) δεν αντιμετωπισθεί με μια ευελιξία τέτοια όπου πλάι στις παραδοσιακές πρακτικές να προστεθούν νέες -προϊόντα της δικιάς μας έμπνευσης- που θα είναι συγχρονισμένες με τις τροποποιημένες ανάγκες επικοινωνίας της εποχής, και

- όσο οι συλλήψεις, διώξεις, δολοφονίες, παρενοχλήσεις δεν ειδώνονται και δεν αντιμετωπίζονται σ'όλες τους τις διαστάσεις (πολιτική, κοινωνική και ίσως και την αστυνομική πλευρά)

τότε μπορεί κάποιος να κατέχουν την αλήθεια και να διαθέτουν τη γοητεία του Δον Κιχώτη, ωστόσο λείπει απ' όλους μας η αποτελεσματικότητα την οποία η πολιτική δραστηριοποίηση είναι αναγκασμένη ν' αναζητεί και να επιδιώκει.

από την α' έκδοση, 1992

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο επίμονος μύθος που θέλει το FBI (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ερευνών) σαν μια επιτυχημένη μηχανή καταπολέμησης του εγκλήματος δεν είναι τυχαίος. Οφείλεται κατά πολύ στον ιδρυτή, πρώιμο τεχνοκράτη και σχολαστικό γραφειοκράτη J. Edgar Hoover. Ο ίδιος στη διάρκεια της θητείας του σαν διευθυντής, που κράτησε για 50 ολόκληρα χρόνια, έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στις δημόσιες σχέσεις και στη δημιουργία θετικής εικόνας της υπηρεσίας μέσα από τα media. Στα πρώτα χρόνια, την εποχή της μεγάλης οικονομικής ύφεσης, το FBI καλλιέργησε συστηματικά τη μετέπειτα εικόνα του. Η σκόπιμη ανάδειξη και προβολή «μικρομεσαίων» -επαρχιακών κυρίως- γκάνγκστερ σαν τον «No 1 δημόσιο κίνδυνο» και η επακόλουθη εξουδετέρωσή τους σχεδόν σε εβδομαδιαία βάση ανέπτυξε το «θρύλο των αδίστακτων εξολοθρευτών του εγκλήματος». Γι' αυτούς τους σκοπούς, πέρα από την προώθηση των θέσεων της Υπηρεσίας, καταρτούσε λίστες φιλικά προσκείμενων media, δημοσιογράφων κ.α., εκφόβιζε τους υπόλοιπους και ανελάμβανε την έκδοση περιοδικών, βιβλίων, άρθρων και φιλμ που πρόβαλαν τα ανδραγαθήματα των ανδρών της. Συνοπτικά λοιπόν οι σκοποί του τμήματος δημοσίων σχέσεων, ήταν η ενημέρωση του πολίτη για τις υπηρεσίες και τις ευθύνες του FBI, αλλά και η προσπάθεια να πειστεί το κοινό ώστε να συνεργαστεί για την αποτροπή εγκληματικών και ανατρεπτικών προς την κοινωνία ενεργειών.

Η έμφαση στο φαίνεσθαι είχε ιδιαίτερη σημασία ίσως γιατί έτσι καλυπτόταν η ανεπάρκεια, η αδυναμία αλλά κυρίως η έλλειψη βούλησης στην καταπολέμηση του μεγάλου εγκλήματος των πόλεων, το οποίο βέβαια ήταν και είναι πάντοτε στενά συνυφασμένο με την εκάστοτε εξουσία.

Το FBI διατηρήθηκε μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια -παρ'όλες τις κριτικές και αμφισβητήσεις ακόμη και από επιφανή στελέχη του καθεστώτος- όχι σαν τμήμα της εκάστοτε κυβερνητικής διαχειριστικής

κάστας αλλά σαν αυτόνομος κρατικός θεσμός. Ακόμη και μετά το σκάνδαλο του Watergate όπου η υπηρεσία εκτέθηκε μπρος σε κομμάτια της εξουσίας, οι διάφορες επιτροπές την άφησαν άθικτη και εγκατέλειψαν οποιεσδήποτε περαιτέρω έρευνες. Στο βιβλίο τούτο επιχειρείται η αποκάλυψη του αληθινού ρόλου του FBI από τους συγγραφείς Ward Churchill (ενεργό μέλος του AIM) και Jim Vander Wall (μέλος της επιτροπής υπεράσπισης του Leonard Peltier). Η χουβεριανή προπαγάνδα, που θέλει το FBI σαν τους «τιμωρούς του κοινού εγκλήματος» δεν είναι παρά ένα εξεζητημένο τέχνασμα, μια υπολογισμένη και σκόπιμη εκτροπή του κοινού αισθήματος από τους πραγματικούς λόγους ύπαρξης της συγκεκριμένης υπηρεσίας. Το FBI ιδρύθηκε, διατηρήθηκε και σταθερά επεκτάθηκε, σαν μηχανισμός για την αποτροπή, τον έλεγχο και την καταστολή της πολιτικής διαμαρτυρίας στις ΗΠΑ. Ήταν και παραμένει το ουσιαστικό συστατικό στήριξης του κοινωνικο-πολιτικού status quo. Η άκριτη ενίσχυση της Υπηρεσίας από το κράτος, παρόλες τις «καταχρήσεις» ακόμη κι όταν αυτές ξεπέρασαν τα ίδια τους τα καθορισμένα όρια εξουσιοδότησης και απείλησαν τη σταθερότητα του καθεστώτος (Watergate κ.α.), καταδεικνύει ακριβώς τα παραπάνω.

Κατά τη διάρκεια των πρώτων τρισήμισι μηνών ύπαρξής του, το GID (Γενικό Τμήμα Πληροφοριών του Υπουργείου Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, η επίσημη ονομασία του FBI το 1919) συνέταξε τις προσωπικές ιστορίες περίπου εξήντα χιλιάδων ατόμων που θεωρούνταν ριζοσπάστες· πριν περάσει πολύς καιρός τα ειδικά ευρετήρια έφτασαν να περιέχουν περισσότερα από διακόσιες χιλιάδες ονόματα. Οι μεταφραστές του τμήματος επίσης διάβαζαν προσεκτικά περί τις πεντακόσιες ξενόγλωσσες εφημερίδες ούτως ώστε να παρακολουθούν τη «ριζοσπαστική προπαγάνδα»

Sanford J. Ungar, FBI

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που οι πρόδρομοι οργανισμοί του FBI στη διάρκεια του α' παγκόσμιου πολέμου είχαν σαν στόχο την IWW ή Wobblies (δραστήρια και με μαζική απήχηση αναρχο-συνδικαλιστική ομάδα που αντιτιθέταν στον πόλεμο) που βρέθηκε αντιμέτωπη με μια πρωτοφανή κατασταλτική μεθόδευση. Δολοφονίες, πολύχρονες

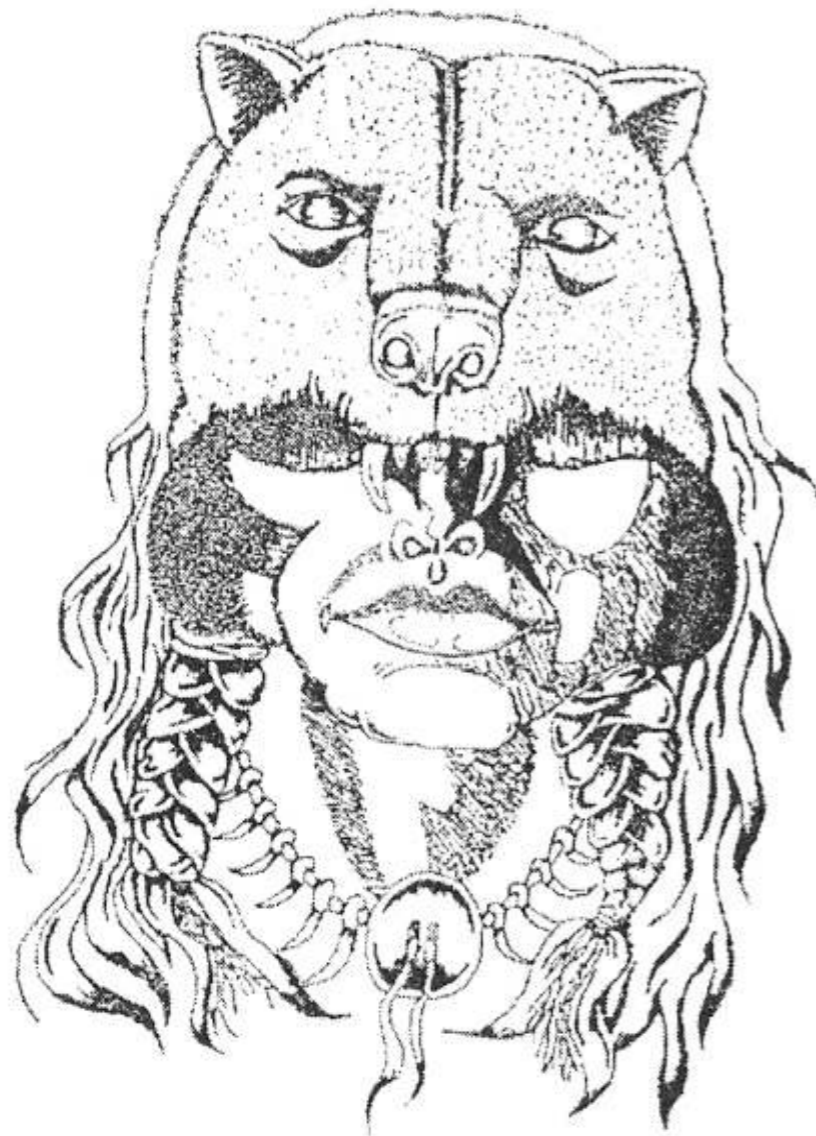
καταδίκες, άγριοι ξυλοδαρμοί από πληρωμένους παρακρατικούς, μπράβους κ.α. ήταν σχεδόν καθημερινή πρακτική ενάντια σε μέλη της IWW και άλλους απεργούς-αγωνιστές. Χαρακτηριστική η περίπτωση του εργάτη Wobblie Frank Little που αφού ξυλοκοπήθηκε, λυτσαρίστηκε από παρακρατικούς vigilante σαν απειλητική προειδοποίηση στους υπόλοιπους. Από αυτή την καμπάνια δεν γλύτωσαν και γνωστοί αναρχικοί όπως η Emma Goldman και ο Al. Berkman που καταδικάστηκαν σε δέκα χρόνια φυλακή ο καθένας για την αντίθεσή τους στον πόλεμο.

Αποκορύφωμα πάντως όλης αυτής της κατασταλτικής μεθόδευσης ενάντια σε αναρχικούς και άλλους ριζοσπάστες, υπήρξαν οι περιβόητες «κόκκινες επιδρομές» των οποίων κρυφός ενορχηστρωτής υπήρξε ο νεαρός τότε Edgar Hoover. Τη νύχτα λοιπόν της 2ας Γενάρη του 1920, η Υπηρεσία με μια επιχείρηση σκούπα σε είκοσι διαφορετικές πόλεις συνέλαβε πάνω από 10.000 αγωνιστές. Οι επιχειρήσεις στην ουσία κράτησαν πάνω από ένα χρόνο και οι απελάσεις έφτασαν τις χιλιάδες. Ένας από τους πολλούς που συνελήφθησαν ήταν και ο Andrea Salsed, ο αναρχικός που κρατήθηκε για οκτώ ολόκληρες βδομάδες στα γραφεία της Νέας Υόρκης και «αυτοκτονήθηκε» από τον 14ο όροφο του ίδιου κτιρίου. Την ίδια εποχή οι Ιταλοί Sacco και Vanzetti, αναρχικοί που αμφισβήτησαν έντονα την εκδοχή «της αυτοκτονίας», βρέθηκαν κατηγορούμενοι για το φόνο ενός φύλακα στη διάρκεια ληστείας και εκτελέστηκαν τελικά με ηλεκτροπληξία το 1927 γιατί ουσιαστικά τύγχαναν να είναι ξένοι και αναρχικοί!

Τα πρώιμα αυτά παραδείγματα της κατασταλτικής πολιτικής του υπό εξέλιξη FBI είναι απλώς η συνέχιση μιας πρακτικής που διατηρήθηκε ανέπαφη, επιδεικνύοντας ταυτόχρονα μια εκπληκτική προσαρμοστικότητα ως προς τις κοινωνικο-πολιτικές αλλαγές. Πράγμα που αποδεικνυόταν άλλωστε, όχι μόνο από την ευστροφία και πολιτική ικανότητα του αρχηγού του FBI Hoover, αλλά και τη σημασία που είχε η ανάπτυξη της σταθερότητας και της γαλήνης για τη κυρίαρχη τάξη.

Η μελέτη τούτη και η παρουσίαση μιας πραγματικότητας που για τα ελληνικά δεδομένα μπορεί να φαντάζει καταρχάς τουλάχιστον υπερβολική ως προς τα δεδομένα και την έκταση της καταστολής, δεν γίνεται για να φοβίσει, αλλά για να συμβάλει όσο είναι αυτό δυνατό στην επαγρύπνηση μιας συνείδησης που δεν θα θεωρεί την κα-

ταστολή σαν ένα πρόσκαιρο φαινόμενο εμφανιζόμενο σε «εξαιρετικές συνθήκες» αλλά σαν μια πρακτική ταυτόσημη της λειτουργίας του κράτους και της δημοκρατικής διαχείρισης. Όπως ισχυρίζονται και οι συγγραφείς «αυτό το βιβλίο δεν γράφηκε μόνο σαν μέσο κατανόησης συγκεκριμένων ιστορικών εμπειριών, αλλά και σαν προειδοποίηση ότι αυτές οι εμπειρίες δεν είναι απαραίτητα περιορισμένες σε μια ομάδα ή στο παρελθόν. Τα γεγονότα είναι πρόσφατα και οι πληγές φρέσκες. Η επιθυμία μας είναι να διαβαστούν αυτά τα κείμενα και να προκαλέσουν οργή. Προφυλαχθείτε από τους κινδύνους, εκφράστε την οργή σας και σχεδιάστε τη στρατηγική σας αναλόγως...».

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ CO.INTEL.PRO

«Οι επιχειρήσεις του COINTELPRO, στη δεκαετία του '60 προσαρμόστηκαν πάνω σε προγράμματα παλιότερων χρόνων που σκοπό είχαν την παρενόχληση του κομμουνιστικού κόμματος, κάτι που συνεχίστηκε στη διάρκεια της δεκαετίας του '60 με επιχειρήσεις όπως αυτή με τον κωδικό Operation Hoodwink (από το 1966 μέχρι και τα μέσα του 1968) με στόχο να σπρώξει το οργανωμένο έγκλημα ενάντια στο κομμουνιστικό κόμμα, μέσα από κατασκευασμένα από το FBI έγγραφα, με την ελπίδα βέβαια ότι η μαφία θα αναλάμβανε το έργο της καταστολής και παρενόχλησης με τρόπους που μπορεί ο καθένας να φαντασθεί...».

Noam Chomsky

Εξ ορισμού οι αντικατασκοπικές λειτουργίες του FBI υπάγονταν διοικητικά στο αντικατασκοπικό τμήμα και νομότυπα περιορίζονταν σε «εχθρικές κυβερνήσεις, ξένες οργανώσεις και άτομα που σχετίζονταν με αυτά», και βέβαια τέτοιοι τύποι δεν κρατήθηκαν ποτέ. Αντιθέτως από την ημέρα που ο Franklin Delano Roosevelt ενέκρινε την ενασχόληση του FBI με εξτρεμιστές, ο Hoover καλλιέργησε μια πληθώρα δραστηριοτήτων της Υπηρεσίας που συστήθηκε ξεκάθαρα για να ελέγχει τις πολιτικές αμφισβήτησης του καθεστώτος, δηλαδή την Εσωτερική Υπηρεσία Ασφάλειας (ISD).

Αυτά τα εσωτερικά αντικατασκοπικά σχέδια που στο διάστημα '40-'50 κατευθύνονταν σχεδόν αποκλειστικά ενάντια στο SWP (Κόμμα Σοσιαλιστών Εργατών) και το Κομμουνιστικό Κόμμα ονομάστηκαν COINTELPRO. Σύμφωνα με τον William C. Sullivan που ήταν μαζί με τον Cartha D. «Deke» De Loach, οι αρχιτέκτονες του COINTELPRO:

«Πραγματοποιήσαμε το COINTELPRO για να κατακερματίσουμε, να κατακτήσουμε και να αποδυναμώσουμε μια οργάνωση με

ποικίλους τρόπους. Αυτό ήδη υλοποιούσαμε όταν εγώ εισήλθα στο FBI το 1941».

Στην ορολογία του FBI το COINTELPRO αναφέρεται σε μυστικές και συνήθως παράνομες επιχειρήσεις (υπήρχαν χιλιάδες COINTELPRO που εκτελέστηκαν από το 1940 έως και το 1971). Ωστόσο στην ευρεία χρήση του ο όρος έφτασε να σημαίνει όλο το πλαίσιο των μυστικών δραστηριοτήτων της κατασταλτικής πολιτικής. Όπως και να ερμηνευτεί πάντως ο υπηρεσιακός ορισμός, το COINTELPRO χρησιμοποιείται τώρα για να περιγράψει μια σειρά από σταθερές και συστηματικές τακτικές του FBI ενάντια σε μια πλατιά γκάμα πολιτικών οργανώσεων και ατόμων, ιδιαίτερα στη διάρκεια της δεκαετίας του '60. Μόνο σ' αυτή τη δεκαετία υπήρξαν πάνω από 2.370 ξεχωριστά COINTELPRO.

«Τα τελευταία χρόνια μια εκστρατεία ψευδολογίας και σπύλωσης έχει κατευθυνθεί ενάντια στο FBI από κάποια αδαή και ανατρεπτικά στοιχεία. Στον παγκόσμιο αγώνα των ελεύθερων λαών, η αλήθεια είναι ακόμα ένα από τα πλέον ισχυρά όπλα. Και το ιστορικό του FBI μιλάει από μόνο του»

J. Edgar Hoover

Σε συνεργασία με τοπικά αστυνομικά τμήματα (συχνά ειδικά δημιουργημένα γι' αυτό το σκοπό με τη βοήθεια του FBI) και αντιδραστικές ιδιωτικές ομάδες (πολλές από τις οποίες εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν με την υποστήριξη του), οι δραστηριότητες του COINTELPRO στηρίχθηκαν -με διάφορους βαθμούς έντασης- στη χρησιμοποίηση των ακόλουθων μεθόδων ενάντια στους στόχους του FBI (οργανώσεις, ομάδες, άτομα).

Ωτακουστές

Ένα πρόγραμμα μαζικής παρακολούθησης εκπονήθηκε ενάντια σε οργανώσεις και άτομα μέσω υποκλοπών, κρυφών διαρρήξεων, ηλεκτρονικών μηχανισμών, παρακολουθήσεων και παρεμβάσεων στην αλληλογραφία. Ο σκοπός αυτών των δραστη-

ριοτήτων δεν ήταν ποτέ η συλλογή πληροφοριών αυτή καθαυτή, αλλά περισσότερο η δημιουργία παράνοιας ανάμεσα σ' αυτούς που ήταν στο στόχαστρο κάνοντάς τους να συνειδητοποιήσουν ότι είχαν επιλεχθεί για ειδική μεταχείριση και ότι «υπήρχε ένας πράκτορας του FBI μέσα σε κάθε γραμματοκιβώτιο». Αυτή η φράση προέρχεται από μη λογοκριμένα ντοκουμέντα του FBI που αποκτήθηκαν όταν μια ομάδα που λεγόταν «Επιτροπή Πολιτών για την έρευνα του FBI» κατάφερε τελικά να χρησιμοποιήσει τις ίδιες μεθόδους και να διαρρήξει τα γραφεία του στην Πενσυλβάνια τη νύχτα της 8ης Μάρτη του 1981 και να αφαιρέσει χιλιάδες σελίδες από τα Αρχεία. Η χρήση της λέξης «παράνοια» - που κατέληξε να γίνει σήμα κατατεθέν στη φρασεολογία με την κατασταλτική πολιτική του FBI- έχει παρθεί από ένα κείμενο με τίτλο: «Νέα Αριστερά-Παρατηρήσεις (Φιλαδέλφεια 16-9-1971)», όπως και η φιλολογία για πράκτορες και γραμματοκιβώτια. Μέσα από αυτά τα ντοκουμέντα για πρώτη φορά έγινε γνωστή η ύπαρξη του COINTELPRO σαν επίσημη οντότητα.

Ψεύτικη αλληλογραφία

Η κατασκευή αλληλογραφίας ανάμεσα σε μέλη ομάδων, ή ανάμεσα στις ομάδες, σχεδιάστηκε για να προωθήσει διασπάσεις στο εσωτερικό των ομάδων ή ανάμεσα σε οργανώσεις· αυτές οι προσπάθειες συνεχίστηκαν -και πολλές φορές εντατικοποιήθηκαν- όταν έγινε φανερό ότι η συνακόλουθη όξυνση αύξανε ώστε να πριμοδοτήσει βιαιότητες ανάμεσα σε μέλη των ομάδων. Ένα παράδειγμα είναι τα ντοκουμέντα με τίτλο (1) «Η προσπάθεια για την αποδιοργάνωση των Μαύρων Πανθήρων μέσω της προώθησης εσωτερικής διαμάχης» και (2) «Ο ρόλος του FBI στη ρήξη Newton-Cleaver», τα οποία εξετάστηκαν από μια επιτροπή της Γερουσίας που σκοπό είχε τη διερεύνηση κυβερνητικών επιχειρήσεων. Στο πόρισμα αναφέρεται η συστηματική κατασκευή και αποστολή γραμμάτων καθώς και άλλων εγγράφων με ξεκάθαρη πρόθεση την προώθηση ιδεολογικών διαφωνιών ανάμεσα στους αρχηγούς του κόμματος Huey P. Newton και Eldridge

Cleaver ώστε να κλιμακωθούν στο σημείο της ανοιχτής εχθρότητας. Σ' ένα μνημόνιο από το επιχειρησιακό κέντρο του FBI στο Λος Άντζελες (3 Δεκέμβρη 1970) προτείνεται να πλαστογραφηθεί και να σταλεί ένα γράμμα -από ένα φαινομενικά δυσαρεστημένο μέλος του κόμματος- στον Eldridge Cleaver ο οποίος βρισκόταν εξόριστος στην Αλγερία· το γράμμα θα έπρεπε να:

«προκαλέσει τον Cleaver να αμφισβητήσει ανοιχτά την ηγεσία του Newton... Πιστεύουμε ότι η απόσταση και η έλλειψη προσωπικής επαφής μεταξύ Newton και Cleaver μπορούν να προσφέρουν μια αντικατασκοπική ευκαιρία που πρέπει να αξιοποιηθεί... επιπροσθέτως κάθε τμήμα θα πρέπει να γράψει πολλά τέτοια γράμματα στον Cleaver κριτικάροντας την ηγεσία του Newton. Πιστεύουμε ότι αν ο Cleaver λάβει έναν μεγάλο αριθμό παραπόνων εις βάρος του Newton ίσως... δημιουργηθεί μια ρήξη την οποία αργότερα να μπορέσουμε να την εκμεταλλευτούμε πλήρως.»

Ο Eldridge Cleaver, εκδότης του περιοδικού *Ramparis*, υποψήφιος για την αμερικάνικη προεδρία το '68 με το Κόμμα Ειρήνης κι Ελευθερίας και στέλεχος του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων. Αυτή η φωτογραφία είναι απ'όταν ο Cleaver ήταν εξόριστος από τη χώρα, λίγο πριν διαρρήξει τη σχέση του με τον H. Newton, κάτι που ήταν αποτέλεσμα ενός COINTELPRO.

Τα κεντρικά γραφεία ενέκριναν το COINTELPRO μ' ένα υπόμνημα το οποίο εστάλη στα επιχειρησιακά κέντρα του Λος Άντζελες, του Σαν Φραντσίσκο και της Ουάσινγκτον στις 3 Δεκέμβρη του 1970, και διέσπειραν την ιδέα και σε άλλα τμήματα. Αυτή δεν ήταν παρά μια από σχεδόν εκατό παρόμοιες και καλά τεκμηριωμένες επιχειρήσεις αλληλογραφίας που αναλήφθηκαν μόνο σ' ό,τι αφορά τη φραξιονιστική διαμάχη Newton-Cleaver.

Ένα δείγμα της φύσης των «αντικατασκοπικών ευκαιριών» που το FBI διέβλεπε ότι «αργότερα θα μπορούσε να το εκμεταλλευτεί» σε σχέση με την υποκίνηση τέτοιων διαφωνιών παρατίθεται στο βιβλίο του P. Zimroth - *Reversions of Justice* (Διαστροφές της Δικαιοσύνης):

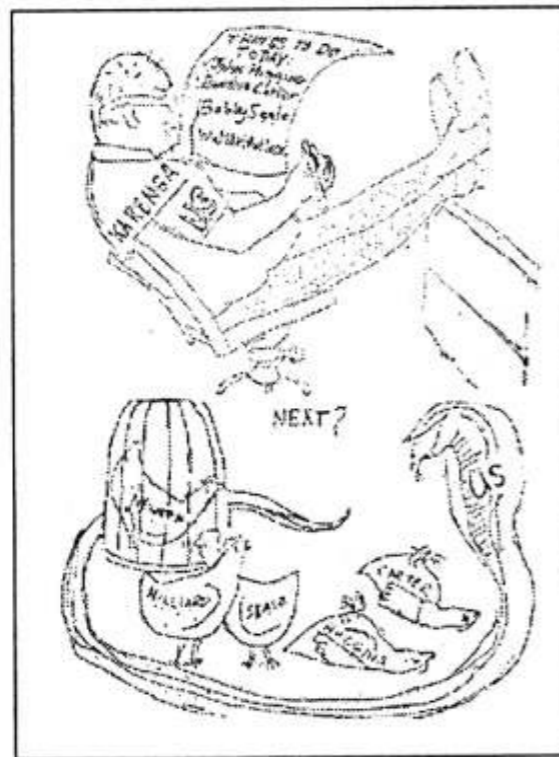
Στη διάρκεια των επόμενων μηνών το ρήγμα μέσα στο κόμμα διευρύνθηκε. Δύο κόμματα των Μαύρων Πανθήρων αναδύθηκαν - το ένα υπό την ηγεσία του Newton και του Bobby Seale, και το άλλο υπό την ηγεσία του Cleaver στην Αλγερία... Στις 8 Μάρτη 1971, ο Robert Webb, Πάνθηρας πιστός στον Cleaver δολοφονήθηκε στη Νέα Υόρκη. Ένα μήνα αργότερα ο Samuel Napier, πιστός του Newton κάηκε, πυροβολήθηκε και μετά πυρπολήθηκαν τα γραφεία στο Queens όπου βρισκόταν. Το ρήγμα που σκόπιμα προκλήθηκε από το FBI είναι επίσης άμεσα συνδεδεμένο και με άλλες δολοφονίες.

Επιχείρηση «μαύρη προπαγάνδα»

Η «μαύρη προπαγάνδα» αφορά την κατασκευή και τη διανομή έντυπου υλικού «εκ μέρους» οργανώσεων/ατόμων που βρίσκονται στο στόχαστρο και που είχε σα σκοπό να διαστρεβλώσει τις θέσεις, σκοπούς και στόχους με τέτοιο τρόπο ώστε να τις καταστήσουν δημόσια αναξιόπιστες και να προκαλέσουν διαμάχες στο εσωτερικό ή και ανάμεσα σε ομάδες. Μια τέτοια κλασική περίπτωση παρουσιάζεται σε έγγραφο του Κονγκρέσου με τίτλο: «Υπόγεια δράση του FBI για την καταστροφή των Μαύρων Πανθήρων» σε κεφάλαιο με επικεφαλίδα «Οι προσπάθειες πρόκλησης βίας ανάμεσα στους Μαύρους Πάνθηρες και σε άλλες κα-

λά εξοπλισμένες και εν δυνάμει βίαιες οργανώσεις». Μεταξύ των μεθόδων που χρησιμοποιήθηκαν ήταν η παραγωγή και η διανομή μιας σειράς γελοιογραφιών όπως η ακόλουθη η οποία αποδιδόταν είτε στους Μαύρους Πάνθηρες ή στην οργάνωση του Ron Karenga «United Slaves» (Ενωμένοι Σκλάβοι) όπου η κάθε πλευρά απεικνιζε την άλλη με πολύ αρνητικό τρόπο. Αυτό ήταν μέρος μιας συνολικής απόπειρας που αναλήφθηκε από το FBI και που εξήγησε ο Hoover σ' ένα μνημόνιο προς τη Βαλτιμόρη κι άλλα δεκατρία επιχειρησιακά κέντρα (25 Νοέμβρη του '68): «να σταλούν κι άλλα γράμματα για να μπορέσουμε να επωφεληθούμε πλήρως από τις διαφορές ανάμεσα στο BPP και στην U.S. όπως επίσης και για να μπορέσουμε να εκμεταλλευτούμε όλες τις πιθανότητες περαιτέρω διαμάχης στις τάξεις του BPP» Ο Hoover επίσης σημείωνε ότι «οι παραλήπτες της επιστολής του εντέλλονται να παραδώσουν έξυπνες, εύστοχες και με φαντασία αντικατασκοπικές μεθόδους με σκοπό την παράλυση του BPP» μέσα σε ένα πλαίσιο «πολέμου συμμοριών» και «συνοδευόμενες με απειλές φόνων και αντεκδικήσεων» αναφορικά με τη διαμάχη BPP και US».

Δείγματα από γελοιογραφίες που κατασκευάστηκαν και διανεμήθηκαν από το FBI σαν κομμάτι του COINTELPRO σχεδιασμένες για να δημιουργήσουν «πιστολίδι» μεταξύ του BPP και της U.S. στη Νότια Καλιφόρνια.

Δεν μας εκπλήσσει λοιπόν ότι όταν οι αρχηγοί Πάνθηρες του L.A. John Huggins και Alprantice «Brunchy» Carter δολοφονήθηκαν από κρατικούς μπράβους στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια (UCLA) στις 17 Γενάρη του '69, η Υπηρεσία αποκόμισε μεγάλη δόση αυτοϊκανοποίησης και συνέστησε μια καινούργια σειρά γελοιογραφιών σχεδιασμένες ώστε να καταδεικνύουν στο BPP ότι η

US τους θεωρεί αναποτελεσματικούς, ανεπαρκείς και διεφθαρμένους. Παρομοίως, όταν μέλη της US τραυμάτισαν σε ενέδρα δύο πάνθηρες στο San Diego στις 14 Αυγούστου του '69 και σκότωσαν έναν άλλο, τον Sylvester Bell την επόμενη μέρα, η Υπηρεσία συγχάρηκε τον εαυτό της γι' αυτή την «επιτυχία».

Παραπληροφόρηση ή «γκρίζα προπαγάνδα»

Το FBI έκανε συστηματική διάχυση παραπληροφόρησης στον Τύπο και στα ηλεκτρονικά media, σε σχέση με άτομα και ομάδες, για να δυσφημίσει και να προκαλέσει οξύτητες. Αυτός επίσης ήταν ένας καλός τρόπος για τη διαμόρφωση του κοινού αισθήματος έτσι ώστε να αποδέχεται τις «υπερβολές» του FBI, της Αστυνομίας και των διάφορων «αγανακτισμένων πολιτών» ενάντια στις ριζοσπαστικές οργανώσεις και άτομα, και να διευκολύνουν την καταδίκη των υπόδικων ακόμα και με καταφανώς σαθρά αποδεικτικά στοιχεία.

Τέτοιες δραστηριότητες ήταν τόσο συχνές και έντονες που είναι δύσκολο να βρει κανείς άκρη για να τις περιγράψει. Για να δώσουμε ένα και μόνο τυπικό και ανόητο παράδειγμα, παραθέτουμε ένα μνημόνιο που στάλθηκε στα διάφορα γραφεία του FBI τον Οκτώβρη του '68 με σκοπό ένα media COINTELPRO ενάντια στους BPP.

«Σκοπός: Να προτείνουμε εμπιστευτικά ένα κείμενο στα media με σκοπό την εξουδετέρωση των εξτρεμιστών Μαύρων Πανθηρών και την πρόκληση ρήξης ανάμεσα σ' αυτούς και στην Ειρηνιστική Συντονιστική Επιτροπή Φοιτητών (SNCC).

Υπόβαθρο: Υπάρχει ήδη μια αντίθεση στις δύο αυτές εξέχουσες μαύρες εθνικιστικές οργανώσεις. Παραθέτουμε ένα κομμάτι από κείμενο που διένειμε το SNCC με τον παρακάτω τίτλο: «Σύμφωνα με ζωολόγους η κύρια διαφορά ανάμεσα στους πάνθηρες και στα άλλα μεγάλα αιλουροειδή, είναι ότι οι πάνθηρες έχουν το μικρότερο κεφάλι».

Αυτό είναι βιολογικά ορθό. Η δημοσιότητα σε σχέση μ' αυτό ί-

σως να μειώσει την αποτελεσματικότητα της στρατολόγησης στους BPP.

Δράση: Να δοθεί εμπιστευτικά από την Υπηρεσία στα media κείμενο με τίτλο «Μικροκέφαλοι Πάνθηρες». Θα είμαστε σ' επαγρύπνιση για άλλους τρόπους εκμετάλλευσης αυτού του κειμένου.»

Η επιχείρηση εγκρίθηκε την επόμενη μέρα και το άρθρο εμφανίστηκε στις εφημερίδες. Αν και οι συνέπειες στη στρατολόγηση των BPP είναι αμφισβητήσιμες, φαίνεται ωστόσο ότι «βοήθησε» για να ολοκληρωθεί η ρήξη ανάμεσα στους Πάνθηρες και στο SNCC.

Συλλήψεις για παρενόχληση

Οι συνεχείς συλλήψεις ατόμων και μελών οργανώσεων με πλαστές κατηγορίες διενεργούνταν, όχι απαραίτητα με την ελπίδα αποκόμισης κάποιας καταδίκης (αν και υπήρχε πάντοτε μια τέτοια πιθανότητα, με την προϋπόθεση βέβαια ότι το κοινό αίσθημα θα είχε διαμορφωθεί κατάλληλα), αλλά απλώς για την παρενόχληση, την αύξηση της παράνοιας, τη δέσμευση-ομηρία αγωνιστών με μια σειρά από προαποφασισμένες προφυλακίσεις και προκαταρκτικές δικαστικές διαδικασίες: και βέβαια για την αφαίμαξη των πόρων τους μέσω των εγγυήσεων και των δικαστικών εξόδων. Αυτή η τακτική ήταν τόσο διαδεδομένη που είναι αδύνατο να δοθεί οποιαδήποτε περιεκτική περιγραφή της στη διάρκεια της δεκαετίας του '60. Ίσως το καλύτερο παράδειγμα όπου εφαρμόστηκε με ακρίβεια, με στόχο μια συγκεκριμένη οργάνωση, είναι η διάλυση το 1967 της οργάνωσης του Maxwell Sanford «Revolutionary Action Movement» (RAM, Κίνημα Επαναστατικής Δράσης), ένα σχήμα μαύρων οργανωμένο σε εθνικό επίπεδο με βάση κυρίως τη Φιλαδέλφεια. Η έκθεση γι' αυτό το COINTELPRO αναφέρεται από τον εν ενεργεία πράκτορα της Υπηρεσίας στη Φιλαδέλφεια και μιλάει μόνη της.

RAM: Το τμήμα μας το καλοκαίρι του '67 έλαβε γνώση για τις δραστηριότητες της εξτρεμιστικής νέγρικης οργάνωσης RAM που σκοπό είχαν να επηρεάσουν την ειρήνη στην πόλη μας. Μερικά από τα βήματα που ακολουθήσαμε ενάντια στη RAM ίσως να φανούν χρήσιμα στο πρόγραμμα COINTELPRO και αλλού. Όταν άρχισαν οι δραστηριότητες με την εμφάνιση νέγων εξτρεμιστών στη Φιλαδέλφεια, ενεργοποιήθηκε επί 24ώρου βάσης αστυνομική παρακολούθηση. Αυτοκίνητα τα οποία ανήκουν σε «γνωστές» κατοικίες ελέγχονταν ως προς τις πινακίδες τους. Όταν έφευγαν από τις κατοικίες ελέγχονταν από αστυνομικούς με πολιτικά. Η ταυτότητα των επιβαινόντων γνωστοποιόταν. Ακολουθώντας εκάθισταντο στόχοι παρενόχλησης. Σαν παράδειγμα αναφέρουμε την παρακάτω υπόθεση: Ο ύποπτος εντοπίστηκε να διανέμει έντυπο υλικό της RAM σε τοπικό σχολείο. Ανακρίθηκε. Συνελήφθη σαν χρήστης ναρκωτικών με βάση υποτιθέμενα σημάδια από βελόνες. Αργότερα αφέθηκε ελεύθερος. Οποιαδήποτε πρόφαση για σύλληψη αξιοποιόταν. Οποιαδήποτε πιθανότητα εξουδετέρωσης ακτιβιστών της RAM πραγματοποιόταν. Ο παρακάτω... (τ' όνομά του δεν αναφέρεται) συνελήφθη για φθορά ξένης περιουσίας επειδή έγραψε το σύνθημα σε τοίχο. Ο σύντροφός του συνελήφθη. Η κατηγορία της επικίνδυνης οπλοφορίας λόγω της κατοχής σουγιά επιρρίφθηκε στον σύντροφό του. Αποτέλεσμα ήταν η επιστροφή του (ήταν έξω με περιοριστικούς όρους) στη φυλακή. Όταν η παρακολούθηση απέφερε την πληροφορία για άφιξη νέας ομάδας στην πόλη, τα μέλη προσάγονταν για ανάκριση και οι κατοικίες τους ερευνοούνταν. Συγκεκριμένες διευθύνσεις που χρησιμοποιούνταν σαν κέντρα επικοινωνίας στη Φιλαδέλφεια ήταν οι διευθύνσεις γνωστών νέγων εξτρεμιστών. Όταν ένας νεαρός νέγρος συνελήφθη να μοιράζει προκηρύξεις της RAM και κατηγορήθηκε για υποκίνηση σε διασάλευση της τάξης, αυτές οι διευθύνσεις έγιναν γνωστές στην Αστυνομία εφόσον λειτούργησαν σαν κέντρα για την υπεράσπισή του. Εξασφαλίσαμε εντάλματα ερεύνης κι ενώ η έρευνα στις τέσσερις πρώτες διευθύνσεις απλώς τις κατέστησε ανενεργές σαν κέντρα επικοινωνίας, στην πέμπτη εβρέθη έντυπο υλικό της RAM και των κομμουνιστών κι ένας πο-

λύγραφος με μια προκήρυξη της RAM. Τρία άτομα συνελήφθησαν. Μέσα από νόμιμες έρευνες κατοικιών των μελών αποκομίσαμε ένα πλήθος έντυπης προπαγάνδας τέτοιας φύσης που ο Γενικός Εισαγγελέας ενέκρινε τη σύλληψη έξι μελών της RAM, οι οποίοι βρίσκονται ακόμα στη φυλακή. Άλλα μέλη αποφυλακίστηκαν με εγγυήσεις αλλά ξανασυνελήφθησαν αρκετές φορές μέχρις ότου να μην μπορούν πλέον να πληρώσουν. Οι παραπάνω ενέργειες φαίνονται ότι έχουν περιορίσει τις δραστηριότητες αυτής της ομάδας.

Οι ενέργειες αυτές τμημάτων της τοπικής Αστυνομίας που ελέγχονται από το FBI αναφέρονται σαν μια καλή αντικατασκοπική πρακτική. Σε άλλες πόλεις που υπάρχει στενή συνεργασία με την Αστυνομία θα ήταν πιθανόν να προταθούν τέτοιες επιχειρήσεις και σε αστυνομικούς που ενδιαφέρονται για τέτοιες εν δυνάμει βίαιες ομάδες να δοθούν όχι μόνο πληροφορίες σε σχέση με αυτές αλλά και ιδέες αναφορικά με ζωτικά ή ευάλωτα σημεία που θα καθιστούσαν την καταστολή τους αποτελεσματικότερη.

Μελλοντικές ενέργειες που σχεδιάζουμε στη Φιλαδέλφεια

1. Με βάση οδηγίες από τα κεντρικά θα ξεκινήσουμε ανακρίσεις μελών της RAM που βρίσκονται φυλακισμένοι στη Φιλαδέλφεια.

2. Ερευνούμε και αναλύουμε μια λίστα από ονόματα και διευθύνσεις που βρέθηκαν σε προσωπικές ατζέντες στη διάρκεια των ερευνών. Από αυτές θα γίνουν επιλεκτικές ανακρίσεις που μπορούν να οδηγήσουν σε περαιτέρω ενέργειες και

3. Οι περισσότεροι ακτιβιστές της RAM βρίσκονται αυτή τη στιγμή στη φυλακή. Θα αξιολογήσουμε την κατάσταση αναλυτικά για να αποφασίσουμε για το εναπομείναν δυναμικό της RAM στην περιοχή και αναλόγως θα πράξουμε.

Θα πρέπει να έχουμε στο νου μας ότι πέρα από τις καταφανείς και τις σκόπιμες παραβιάσεις των υποτιθέμενων συνταγματικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων όπως η ελευθερία λόγου, τύπου και συνάθροισης που αναφέρονται στο παραπάνω, τα μέλη της RAM δεν διώχθηκαν για οποιαδήποτε υποψία «εγκληματικό-

τητας». Παρόλη τη φιλολογία ότι ήταν επιρρεπείς στη βία, λίγες συλλήψεις και καμιά καταδίκη δεν έγινε εναντίον μελών για τέτοιου είδους κατηγορίες (ακόμα κι ο υποτιθέμενος σουγιάς ήταν χαρτοκόπτης του οποίου το μέγεθος δεν ξεπερνούσε τα τέσσερα εκατοστά). Η RAM διαλύθηκε σαν οργάνωση, όχι για κανέναν άλλο λόγο εκτός από το ότι οι ιδεολογικές της αντιλήψεις έρχονταν σε αντίθεση με το πολιτικό status quo στις Ενωμένες Πολιτείες.

Ρουφιάνοι και προβοκάτορες

«Υπάρχουν λόγοι που οι χαφιέδες και οι ρουφιάνοι θεωρούνται τα χειρότερα καθάρματα πάνω στη γη. Κι αυτό δεν έχει σε τίποτα να κάνει με το αν οι άνθρωποι που έχουν τέτοιες απόψεις είναι ένοχοι για οποιοδήποτε έγκλημα. Αυτό που έχετε να κάνετε είναι να δείτε τη φύση του επαγγέλματος. Εννοώ, τι σόι άτομο είναι αυτός που βγάζει τα προς το ζειν εμπορευόμενος τις φιλίες που αναπτύσσει έτσι ώστε να ανακαλύψει τρόπους για να οδηγηθούν οι φίλοι του στη φυλακή; Ακόμα κι όταν γνωρίζει ότι είναι αθώοι... Τι σόι άνθρωπος είναι αυτός που χρησιμοποιεί την εμπιστοσύνη που αποκτά στην πολιτική δουλειά για να σκοτώσει αυτούς που τον εμπιστεύθηκαν; Τι είδους χαρακτήρας είναι αυτός ενός ατόμου που έχει τόση λίγη συνείδηση και αρχές που θα έλεγε οποιοδήποτε ψέμα για να καταστρέψει ένα κίνημα που ακόμα κι αυτός το θεωρεί κοινωνικά αναγκαίο και δίκαιο; Και τι σόι υπηρεσία είναι αυτή που κατά συρροή απασχολεί τέτοιου είδους ανθρώπους για τέτοιους σκοπούς;

Aaron Two Elk (Oglala Lakota), μέλος του AIM

Αυτή η ευρέως χρησιμοποιούμενη τακτική συμπεριελάμβανε τη διείσδυση σε οργανώσεις με πληροφοριοδότες και προβοκάτορες. Οι δε τελευταίοι είχαν σα σκοπό τους την υποκίνηση ή τη συμμετοχή σε παράνομες δραστηριότητες που θα μπορούσαν να αποδοθούν σε μέλη-κλειδιά ή σ' ολόκληρη την οργάνωση. Οι

προβοκάτορες είχαν επίσης το ρόλο της διατάραξης των εσωτερικών λειτουργιών των ομάδων και της βοήθειας στη διάδοση παραπληροφόρησης. Και πάλι τα παραδείγματα είναι πολλά. Η Υπηρεσία χρησιμοποίησε πολλές φορές τέτοιους πράκτορες για την προώθηση πλαστών εκθέσεων ώστε να καταστήσουν αναξιόπιστους τους ριζοσπάστες «από τα μέσα» των οργανώσεών τους. Μια πρώτη τέτοια περίπτωση αφορούσε τον P.A. Luce που παρουσιαζόταν σαν μέλος του προοδευτικού Εργατικού Κόμματος και ο οποίος το 1965 πρόσφερε μια σειρά από ιδιαίτερα ανακριβείς «αποκαλύψεις» σε σχέση με την αριστερή θεωρία και δράση. Ο Luce αργότερα με τη βοήθεια του FBI συνέγραψε ένα βιβλίο με τίτλο η «Νέα αριστερά». Μετέπειτα παραδείγματα υπάρχουν πολλά με άλλα βιβλία.

Στην κυριολεξία χιλιάδες χαφιέδες χρησιμοποιήθηκαν ενάντια στην Αριστερά στη δεκαετία του '60. Σύμφωνα με τους New York Times η Υπηρεσία χρησιμοποίησε 316 πληροφοριοδότες μεταξύ του '60 και του '76 ενάντια στο Σοσιαλιστικό Κόμμα Εργατών (SWP) και τη νεολαία του. Σαράντα δύο από αυτούς τους πράκτορες κράτησαν κάποια θέση μέσα στο κόμμα συμμετέχοντας έτσι στη διαμόρφωση των πολιτικών γραμμών που η ίδια η Υπηρεσία θεωρούσε αναγκαίο να ερευνηθεί· μέχρι και τον Ιούνιο του '76 περισσότεροι από εξήντα πράκτορες βρίσκονταν ακόμα εν ενεργεία μέσα στο κόμμα.

Το 1969 είχε παρατηρηθεί ότι περίπου 60-70 πράκτορες δούλευαν μέσα στους BPP σε εθνικό επίπεδο. Εάν κάποιος αναλογιστεί μια παρομοίου τύπου διείσδυση και σε άλλες οργανώσεις και ομάδες οι συνέπειες γίνονται φανερές σε σχέση με τον αριθμό πρακτόρων που απασχολούνταν.

Ψεύτικες οργανώσεις

Υπάρχουν ενδείξεις ότι η Υπηρεσία άρχισε να εκκολάπτει ψευτο-οργανώσεις με σκοπό «να σπείρουν τη σύγχυση, να κατακερματίσουν και να υπονομεύσουν», όπως επίσης και να πολεμήσουν τις αυθεντικές ομάδες, ιδίως προς το τέλος της εποχής του

COINTELPRO. Ο ερευνητής Ken Laurence μνημόνευσε τον Frank Kitson, βρετανό ειδικό σε αντεπαναστατικές μεθόδους ο οποίος παρατηρούσε: «υπάρχει κάποια ένδειξη ότι ψευτο-οργανώσεις ριζοσπαστών μαύρων εθνικιστών βρίσκονται εν ενεργεία σήμερα στις Ενωμένες Πολιτείες.» Και συνεχίζει «Ένας πράκτορας του FBI με βάση την Tampra της Florida, έφτιαξε οργανώσεις σε Αμερική και Καναδά μεταξύ του 1972 και του 1975. Την ομάδα στην Tampra την ονόμασε «Κόκκινο Αστéρι». Οι περισσότεροι από τους «συνεργάτες» του, αλλά όχι όλοι, παρουσιάζονταν σαν Μαοϊκοί, ενώ άλλοι δήθεν φιλοσοβιετικοί ή φιλοκουβανοί. Το FBI χρησιμοποίησε αυτές τις ομάδες για να υπονομεύσει τα επαναστατικά κινήματα στην Αμερική και άλλες φορές για να ενωθεί μαζί τους και να τα κατασκοπεύσει.»

Bad-Jacketing

Ο παραπάνω όρος αναφέρεται στην πρακτική δημιουργίας υποψιών -μέσα από τη διάδοση φημών, την κατασκευή στοιχείων κ.α.- ότι άτομα ή μέλη ομάδων είναι πληροφοριοδότες ή χαφιέδες της Αστυνομίας ή ότι είναι ένοχοι κατάχρησης χρημάτων και άλλων τέτοιων. Ο σκοπός αυτής της τακτικής ήταν η απομόνωση και η εξουδετέρωση των παραπάνω ατόμων. Αυτές οι απόπειρες συνεχίζονταν ιδιαίτερα έντονα όταν υπήρχαν υπόνοιες ότι θα κατέληγαν σε χρήση βίας ενάντια στο άτομο που είχε διασυνθεί. Το bad-jacketing ήταν μια πάρα πολύ διαδεδομένη τεχνική. Για παράδειγμα μια πρόταση τέτοιου COINTELPRO έγινε τον Ιούλη του 1968 στη Διεύθυνση της Υπηρεσίας της Νέας Υόρκης προτείνοντας τα παρακάτω:

Θα πρέπει να δοθεί η εντύπωση για τον αρχηγό του SNCC Stokely Carmichael ότι είναι πληροφοριοδότης της CIA... Ένας τρόπος για να επιτευχθεί αυτό θα μπορούσε να είναι η προσεκτική τοποθέτηση φωτοτυπίας «αναφοράς πληροφοριοδότη» γραμμένη υποτίθεται από τον Carmichael, προς τη CIA σ' αυτοκίνητο κοντινού του φίλου και συντρόφου. Πιστεύουμε ότι όταν διαβαστεί σίγουρα θα δημιουργήσει δυσπιστία ως προς το πρόσωπο του

Carmichael στην κοινότητα των μαύρων.

Προτείνουμε επίσης να πληροφορήσουμε ένα συγκεκριμένο ποσοστό έμπιστων ποινικών και φυλετικών πληροφοριοδοτών ότι «έχουμε ακούσει από αξιόπιστες πηγές ότι ο Carmichael είναι πράκτορας της CIA». Πιστεύουμε ότι αυτοί οι πληροφοριοδότες θα διαδώσουν αυτή τη φήμη σε μεγάλες κοινότητες μαύρων σ' όλη τη χώρα.

Η πρόταση που εγκρίθηκε την επόμενη μέρα συμπεριελάμβανε και προηγούμενο COINTELPRO ενάντια στον Carmichael.

Συγκεκριμένα : "Τον Απρίλιο του '68 με τηλεφώνημα στο σπίτι του Carmichael ο πράκτοράς μας είπε στη μητέρα του ότι τηλεφώνουσε κάποιος φίλος ο οποίος φοβόταν για την ασφάλεια του γιου της. Εξήγησε στην κυρία Carmichael την αναγκαιότητα να κρυφτεί ο γιος της αφού αρκετά μέλη των BPP είχαν σκοπό να τον σκοτώσουν την επόμενη βδομάδα. Η μητέρα του σοκαρισμένη δήλωσε ότι θα ειδοποιήσει τον Stokely αμέσως μόλις γυρίσει σπίτι".

Ένα δείγμα της δυσφήμισης του Carmichael μπορεί ίσως να εντοπιστεί σε δήλωση του Υπουργού Άμυνας των BPP Huey P. Newton το Σεπτέμβρη του 1970: ότι ο Stokely Carmichael λειτουργεί σαν πράκτορας της CIA. Αν και τέτοιες μεθοδεύσεις ίσως φαίνονται απλώς γλοιώδεις οι πιο σοβαρές συνέπειες φανερώθηκαν από τον πράκτορα και χαφιέ του FBI T.E. Mosher ο οποίος είχε διεισδύσει στην ομάδα Ριζοσπαστική Ένωση το 1969, υπαινισσόμενος σχέση με το Εθνικό Γραφείο των BPP. Όπως αργότερα εξήγησε, το Μάρτη του '71 ο Fred Bennett -εξέχουσα προσωπικότητα των Πανθήρων στο Σαν Φρανσίσκο και «στρατηγός» στο Λαϊκό Στρατό του George Jackson- είχε επιτυχώς δυσφημιστεί σαν πληροφοριοδότης της Αστυνομίας στα μέσα του 1969. Έτσι ο Bennett εκτελέστηκε από τον Jimmy Carr, έναν άλλον Πάνθηρα και αξιωματικό του Λαϊκού Στρατού, το Νοέμβρη του ίδιου χρόνου σ' ένα κέντρο εκπαίδευσης στα βουνά της Santa Cruz. Ο Carr κι ένας ακόμα Πάνθηρας, ο Johnson έκαψαν το πτώμα και σκόρπισαν τις στάχτες. Ο Mosher, αναστατωμένος επικοινωνήσε με τους συνδέσμους του στο FBI φτάνοντας μάλιστα

στο σημείο να οδηγήσει τους πράκτορες στο μέρος της εκτέλεσης και παρόλ' αυτά καμιά δίωξη δεν ασκήθηκε ενάντια στους Carr και Johnson. Όπως αποδείχτηκε αργότερα αυτό έγινε λόγω του ότι υπήρχε ήδη δρομολογημένη εκστρατεία δυσφήμισης ενάντια στον Carr: στις αρχές του 1972 η ιδέα αυτή είχε επιτυχώς εμφυτευθεί στους κύκλους του κινήματος, ότι δηλαδή, ο Carr ήταν χαφιές αλλά και καταχραστής πόρων του Λαϊκού Στρατού. Δολοφονήθηκε στην αυλή του σπιτιού του στο Σαν Φρανσίσκο στις 6 Απριλίου του ίδιου χρόνου από δύο άλλους πάνθηρες για το λόγο ότι ο Carr ήταν πληροφοριοδότης της Αστυνομίας!

Δεν εξακριβώθηκε ποτέ με στοιχεία ότι είτε ο Bennett είτε ο Carr έδωσαν οποιαδήποτε πληροφορία στην Αστυνομία.

Και οι δύο αυτές περιπτώσεις έχουν επιμελώς καλυφθεί στο βιβλίο του J. Durden-Smith «Ποιος σκότωσε τον George Jackson» ο οποίος και αναφέρει:

Η τεχνική του bad-jacketing η οποία είναι πολύ γνωστή στις φυλακές όπου οι δεσμοφύλακες είναι ιδιαίτερα επιδέξιοι στο να φέρνουν τις ομάδες αντιμέτωπες τη μια με την άλλη, δημιουργεί επίσης κι ένα σοβαρό σημείο πίεσης. Όταν ένας άνθρωπος εγκαταλείπεται από τους συντρόφους του εξαιτίας κάποιας φήμης, όταν η καχυποψία και η μνησικακία ξαφνικά αντικαθιστούν την εμπιστοσύνη είναι πολύ εύκολο να μετατρέψεις κάποιον σε χαφιέ, συνεργάτη, υποτακτικό πληροφοριοδότη...

Το bad-jacketing λοιπόν θα πρέπει να ειπωθεί σαν ένα πολύ ευέλικτο και προσαρμοστικό εργαλείο για επιχειρήσεις όπως το COINTELPRO.

Κατασκευή στοιχείων

Μια ακόμη τακτική ήταν η κατασκευή στοιχείων για την ποινική δίωξη ατόμων καθώς και η απόκρυψη άλλων που θα οδηγούσαν στην αθώωση των κατηγορούμενων. Εδώ θα πρέπει να συμπεριλάβουμε και τον εκφοβισμό μαρτύρων όπως και τη χρήση βίας για την εξασφάλιση ψεύτικων καταθέσεων.

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα όσον αφορά αυτήν την τακτι-

κή. Ένα από αυτά είναι η περιβόητη σκευωρία των «εφτά του Σικάγου»: David Dillinger, Tom Hayden, Rennie Davis, Abbie Hoffman, Jerry Rubin, John Froines, Lee Wainer, και αρχικά και ο Bobby Seale που κατηγορήθηκαν ότι ταξίδεψαν για να υποκινήσουν τις ταραχές στη διάρκεια του Δημοκρατικού Συνεδρίου το 1968 στο Σικάγο. Ανάμεσα σ' άλλα η Υπηρεσία μαγείρεψε απειλητικό γράμμα προς τους ενόρκους με υπογραφή Μαύροι Πάνθηρες και κάλεσε διάφορους ψευδομάρτυρες για να επιτύχει καταδίκες.

Μια άλλη τρανταχτή μεθοδευμένη καταδίκη είναι αυτή του μαύρου αναρχικού Martin Sostre ο οποίος καταδικάστηκε σε τριάντα και πλέον χρόνια φυλάκιση με την κατηγορία ότι πουλούσε ναρκωτικά στο ριζοσπαστικό βιβλιοπωλείο-στέκι του, στο Buffalo. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο Sostre συμμετείχε ενεργά σε μια καμπάνια ενάντια στα ναρκωτικά στην κοινότητα που ζούσε.

Δολοφονίες

Το FBI είχε εμπλακεί και συμμετάσχει πολλές φορές άμεσα στη φυσική εξόντωση -δολοφονία- πολιτικών αρχηγών είτε για παραδειγματισμό είτε γιατί κάποιες άλλες προσπάθειες για την καταστροφή της αποτελεσματικότητάς τους είχαν αποτύχει. Η Υπηρεσία χρησιμοποιούσε σχεδόν πάντοτε άτομα από την εφεδρεία του FBI γι' αυτές τις ενέργειες αλλά μπορεί επανειλημμένως να αποδειχθεί ότι προμήθευε τις πληροφορίες, τη διοικητική μέριμνα και τα άλλα απαραίτητα συστατικά για την επιτυχία των επιχειρήσεων.

Είναι ευνόητο ότι αυτή είναι η πιο σκοτεινή πλευρά των COINTELPRO και είναι αυτή την οποία οι ερευνητές του Κογκρέσου έχουν αποφύγει συστηματικά. Ωστόσο μερικές πρακτικές του COINTELPRO που έχουμε ήδη αναλύσει είχαν σαν αποτέλεσμα την υποκίνηση δολοφονιών υπό την κάλυψη της Υπηρεσίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πολιτικές δολοφονίες υπήρξαν ένα όπλο στον εξοπλισμό του COINTELPRO.

Το σώμα του Fred Hampton όπως βρέθηκε στο σπίτι του. Οι επιζώντες της επιδρομής του FBI καταμαρτυρούν ότι ο Hampton, στέλεχος του BPP, δολοφονήθηκε εν ψυχρώ στον ύπνο του.

Η επέκταση των επιχειρήσεων του COINTELPRO

«Μεμονωμένες πράξεις τυραννίας μπορούν να αποδοθούν σε μια ατυχή γνώμη της ημέρας· αλλά μια σειρά από καταναγκασμούς που άρχισαν σε μια συγκεκριμένη περίοδο και που συνεχίζονται αναλλοίωτοι μέσα από κάθε αλλαγή υπουργών, πολύ απλά αποδεικνύει ένα σκόπιμο και συστηματικό σχέδιο που στοχεύει να μας υποβιβάσει στο επίπεδο της δουλείας».

Thomas Jefferson

Την πρώτη φανερή ένδειξη ότι ο Hoover ήταν αποφασισμένος να επεκτείνει τις δραστηριότητες του COINTELPRO ώστε να καλύψει και άλλους πολιτικούς χώρους πέραν των κομμουνιστών

στη μεταμακαρθική περίοδο, βρίσκουμε σε έγγραφο χρονολογημένο το 1960.

Η Υπηρεσία σκέπτεται τη δυνατότητα εφαρμογής ενός σχεδίου διατάραξης που θα κατευθυνθεί ενάντια σ' οργανώσεις οι οποίες επιδιώκουν την ανεξαρτησία του Puerto Rico... «Αναφορικά μ' αυτό το ζήτημα σας τονίζουμε ότι η Υπηρεσία επιθυμεί να διασπάσει τις δραστηριότητες αυτών των οργανώσεων και δεν ενδιαφέρεται απλώς να τις παρενοχλήσει».

Αμέσως μετά, ξεκίνησε ένα πρόγραμμα καλλιέργειας «διχόνοιας και διάσπασης», ούτως ώστε να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες για να «υπάρξουν αποσκιρτήσεις, εκμεταλλεμένοι το φραξιονισμό μέσα στην ίδια την οργάνωση». Στα μέσα του 1961 το FBI «ερευνούσε σε βάθος» τις «αδυναμίες, τα ήθη, τα ποινικά μητρώα, τις προσωπικές σχέσεις, την οικογενειακή ζωή, το επίπεδο εκπαίδευσης και τις προσωπικές δραστηριότητες πέρα από κείνες που σχετίζονταν με την ανεξαρτησία» των ατόμων που πρωτοστατούσαν στους αγώνες για την αποαποικιοποίηση του Puerto Rico.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Indipendista Huan Mari Bras για τον οποίο το FBI σχημάτισε «βιβλιογραφία» που αποτελείτο από 75 τόμους (!!!). Τα έγγραφα αυτά αντανakλούν και το «γενικό ενδιαφέρον» απέναντι στο κίνημα. Σε κάποιο σημείο την εποχή του '76-'77 (δηλ. πολύ αργότερα από την υποτιθέμενη λήξη των COINTELPRO) υπάρχει η περιγραφή της δολοφονίας του γιου του Huan Mari Bras. Πολλές αράδες από τα έγγραφα έχουν αφαιρεθεί αφήνοντας έτσι αρκετά ερωτηματικά ως προς την ταυτότητα του δολοφόνου. Αξίζει δε να σημειωθεί ότι στα αρχεία αυτά εκφράζεται η χαρά για τις συνέπειες που θα είχε η δολοφονία στον ίδιο τον Huan Mari.

Στη διάρκεια της δεκαετίας του '80 το FALN (Fuerzas Armadas de Liberacion Nacional), αλλά και άλλες οργανώσεις που αγωνίζονταν για την ανεξαρτησία του Puerto Rico, βρέθηκαν στο στόχαστρο μιας από τις πιο έντονες μυστικές επιχειρήσεις του FBI. Τον Αύγουστο του '85 μια μαζική παραστρατιωτική επιχείρηση (ανάλογη μ' αυτές στις ρεζέρβες του Pine Ridge και του Rosebud, μια

δεκαετία νωρίτερα) έλαβε χώρα στο νησί του Puerto Rico. Πάνω από τριακόσιοι πάνοπλοι πράκτορες του FBI, με στρατιωτική κάλυψη, εισέβαλαν σε ολόκληρες περιοχές, κατάσχοντας προσωπικά αντικείμενα, καταστρέφοντας σπίτια και συλλαμβάνοντας πολλούς αγωνιστές. Η ντόπια κυβέρνηση ειδοποιήθηκε αφού η επιχείρηση είχε ολοκληρωθεί και ο κυβερνήτης Rafael Hernandez Colon διαμαρτυρήθηκε λέγοντας ότι πρόκειται για μια ασυγχώρητη παράλειψη. Η απάντηση του FBI ήρθε σαν επιβεβαίωση της αποικιοκρατούμενης θέσης του νησιού, χαρακτηρίζοντας τα παράπονα του κυβερνήτη αξιοθρήνητα. Η εισβολή έγινε με πρόφαση μια ληστεία που αποδόθηκε στο πορτορικάνικο κίνημα Los Macheteros. Δεκαέξι αγωνιστές κατηγορήθηκαν τελικά και οι ανακρίσεις που διεξάγονταν επί τρία χρόνια παρουσιάζουν καθαρά όλα εκείνα τα στοιχεία ενός κλασσικού COINTELPRO.

Μέσα στους στόχους του FBI, στις αρχές της δεκαετίας του '60, ήταν και το δυναμικό τότε Κίνημα Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων με εξέχουσα προσωπικότητα τον Martin Luther King και η οργάνωση SCLC (Southern Christian Leadership Conference).

Η υπονόμευση του SCLC και προσωπικά του M.L. King υπήρξε άμεση προτεραιότητα για τον Hoover και τους συνεργάτες του. Άρχισε λοιπόν ένα παρατεταμένο COINTELPRO που είχε τελικά τη γνωστή κατάληξη. Κι εδώ οι μεθοδεύσεις δεν ήταν διαφορετικές από αυτές που εφαρμόστηκαν σε άλλες περιπτώσεις. Το SCLC δυσφημίστηκε σαν διαβρωμένο από τους κομμουνιστές ενώ παράλληλα το FBI διοχέτευε συστηματικά πληροφορίες για μέλη του κινήματος στις τοπικές οργανώσεις της Ku Klux Klan. Όσο για τον King μετά από ένα αποτυχημένο bad-jacketing έγινε θύμα εκβιασμών με τη χρησιμοποίηση ταινιών όπου τον παρουσίαζαν σαν έναν έκφυλο με μανιακές σεξουαλικές επιθυμίες. Όταν όλα αυτά απέτυχαν, ο Hoover έδωσε εντολή στον Sullivan να στείλει μια ανώνυμη επιστολή που λίγο-πολύ πρότεινε στον King να... αυτοκτονήσει.

Το COINTELPRO εφαρμόστηκε, όπως έχουμε πει, σε μια πλη-

θώρα οργανώσεων και ατόμων της Αριστεράς αλλά και σε ειρηνιστές προοδευτικούς χριστιανούς όπως οι περιβόητοι αδελφοί Berrigan (γνωστοί για την αντιπυρηνική τους δράση) που καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές με βάση πλαστά αποδεικτικά στοιχεία επιμελώς κατασκευασμένα.

Παρόλ' αυτά το βασικό κέντρο του COINTELPRO παρέμενε το απελευθερωτικό κίνημα των μαύρων και η ινδιάνικη αντίσταση. Το πόσο ιδιαίτερη σημασία έδιναν για να μειώσουν την αποτελεσματικότητα του μαύρου κινήματος φαίνεται κι από το παρακάτω υπόμνημα του Hoover σ' όλους τους λειτουργούς του COINTELPRO.

«...Αποθαρρύνετε τη συσπείρωση των δυναμικών μαύρων εθνικιστικών ομάδων... Αποτρέψτε εθνικιστικές ομάδες και ηγέτες από το να κερδίσουν αξιοπιστία... Αποτρέψτε την ανάδειξη ενός μαύρου «μεσσία» ο οποίος πιθανόν να συνένωνε και να ενθάρρυνε το μαύρο κίνημα. Ο *Malkom X* θα μπορούσε να ήταν ένας τέτοιος μεσσίας· είναι ο μάρτυρας του κινήματος σήμερα. Ο *M.L. King*, ο *Stokely Carmichael* και ο *Elia Muhammed*, (αρχηγός της οργάνωσης «έθνος του Ισλάμ») φιλοδοξούν να βρεθούν σ' αυτή τη θέση. Ο *Muhammed* λόγω ηλικίας δεν αποτελεί απειλή. Ο *King* θα μπορούσε να διεκδικήσει αυτή τη θέση εάν εγκατέλειπε την «υπακοή» του στα «λευκά φιλελεύθερα δόγματα» (τη μη βία) και ασπάζοταν τον μαύρο εθνικισμό. Μόνο ο *Carmichael* έχει το απαραίτητο χάρισμα για να αποτελέσει απειλή».

Όπως γνωρίζουμε οι *King* και *Malkom X* δολοφονήθηκαν ενώ οι *Carmichael* και *Muhammed* εξουδετερώθηκαν.

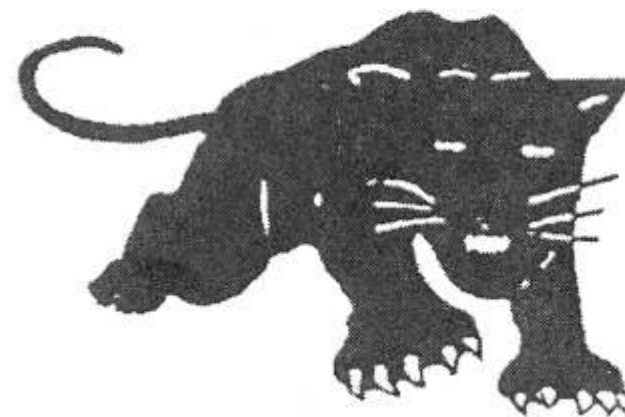
Ανάλογη τύχη είχαν και σημαντικές προσωπικότητες του Αμερικάνικου Ινδιάνικου Κινήματος (AIM). Στο *Wounded Knee* το FBI και δυνάμεις του αμερικάνικου στρατού ξεκίνησαν μια επιχείρηση που κράτησε τρία χρόνια και είχε σαν αποτέλεσμα το θάνατο 69 Ινδιάνων και τον τραυματισμό εκατοντάδων. Πολλοί Ινδιάνοι αγωνιστές του AIM με χαρακτηριστικότερη την περίπτωση του *Leonard Peltier* βρίσκονται ακόμη στις φυλακές. Το FBI εφαρμόσε επιμελώς σχέδιο με σκοπό την τελειωτική εξουδετέρωση και αποδυνάμωση του AIM μέχρι και τις αρχές της δεκαετίας του

'80, φτάνοντας μέχρι το σημείο να δολοφονήσει άγρια το Φεβρουάριο του '79 την οικογένεια του *John Trudell*, αρχηγικού μέλους του AIM εκείνη την περίοδο. Ανάλογες περιπτώσεις δυστυχώς περισσεύουν.

Το COINTELPRO ανακλήθηκε επίσημα από τον Hoover το 1971 ώστε να αποφευχθεί η δύσκολη θέση στην οποία είχε περιέλθει η Υπηρεσία από τις αποκαλύψεις που ακολούθησαν τη δημοσιοποίηση των χιλιάδων εγγράφων μετά από τη διάρρηξη στην Πενσυλβάνια.

Τα δυναμικά κινήματα αντίστασης και κοινωνικής αλλαγής που άτυπα μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει σαν τη «Νέα Αριστερά» θρυμματίστηκαν. Τα κομμάτια τους κατακερματίστηκαν ενώ τα ιδεώδη και οι μέθοδοί τους παρουσιάστηκαν διαστρεβλωμένες στον κοινό νοου, πλήθος αγωνιστών θανατώθηκαν ενώ πολλοί περισσότεροι σαπίζουν στις φυλακές. Παρόλες τις επίσημες ανακοινώσεις όλα δείχνουν ότι το COINTELPRO συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με άλλα ονόματα.

Η μακροχρόνια εμπειρία και η εξέλιξη της τεχνολογίας οδήγησε σε νέα προγράμματα που η εφαρμογή τους δεν ήταν απλώς μια υπέρβαση ή αυθαιρεσία των κατασταλτικών μηχανισμών σαν το FBI, αλλά θα πρέπει να θεωρηθούν σύμφυτες στη λειτουργία οποιουδήποτε δημοκρατικού καθεστώτος.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

«Η αναμενόμενη όξυνση της επίθεσης ενάντια στα οικονομικά και κοινωνικά συμφέροντα πλατιών στρωμάτων εργαζόμενων και νεολαίων είναι πιθανόν να γεννήσει μια σειρά κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις. Γι' αυτό το κράτος και το κεφάλαιο προετοιμάζονται -σε όλα τα επίπεδα- για την απελευθέρωση των πιο βίαιων και τρομοκρατικών μεθόδων τους ενάντια σε όσους θα αντιστέκονται».

*Πολυτεχνείο,
26 Γενάρη '90
Αναρχικοί Σύντροφοι*

Η στρατηγική επιλογή του ελληνικού κράτους και της άρχουσας τάξης για την ένταξη της Ελλάδας στη Δυτικοευρωπαϊκή πολιτική και οικονομική Ένωση, διαμορφώνει υποχρεωτικά και το πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούνται οι ιδεολογικοί, πολιτικοί και οικονομικοί χειρισμοί στο εσωτερικό της χώρας.

- Μ' αυτή την έννοια όλοι οι χειρισμοί του κράτους και του κεφάλαιου για την αναδιάρθρωση των δομών καταπίεσης και εκμετάλλευσης της κοινωνίας στην Ελλάδα, δεν αποτελούν αποσπασματικές και τυχαίες κινήσεις, αλλά μέρος ενός γενικού σχεδίου με συγκεκριμένους στόχους και χρονικά περιθώρια που ελέγχονται μέσα από τη συνεργασία της ντόπιας πολιτικής και οικονομί-

κης εξουσίας με τα αφεντικά της Δύσης (π.χ. αποκρατικοποιήσεις, αναδιάρθρωση στην παιδεία, κλείσιμο των συνόρων στους «εξωκοινοτικούς», «αντι» τρομοκρατική εκστρατεία κ.λπ.).

- Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική εξουσία και τα αφεντικά της Ελλάδας έχουν περιορισμένα περιθώρια ελιγμών και ολιγωρίας ως προς τους στόχους της επιχειρούμενης αναδιάρθρωσης και γι' αυτό οι χειρισμοί τους έχουν πάρει ήδη από καιρό τη μορφή λαίλαπας που δεν αφήνει σχεδόν τίποτα ανέγγιχτο.

- Αυτή η πολύπλευρη επίθεση του κράτους και του κεφάλαιου, γνωστότερη ως «εκσυγχρονισμός», στην περίπτωση πλατιών κοινωνικών και ταξικών στρωμάτων (εργαζόμενων και νεολαίας) συνιστά πραγματικό πόλεμο που σαρώνει τα συμφέροντα και τα δικαιώματά τους (ακόμα και αυτά που θεωρούνταν «ιερά» και «κεκτημένα»), καταστρέφει το παρόν και το μέλλον τους και επιφέρει ακραία φαινόμενα οικονομικής και κοινωνικής εξαθλίωσης (π.χ. Λαύριο) που γρήγορα γενικεύονται.

- Είναι ήδη φανερό από τα προαναφερόμενα ότι τα περιορισμένα περιθώρια αυτής της πολιτικής για ελιγμούς, υποχωρήσεις και παροχές αναδεικνύουν αυτόματα την καταστολή ως ζωτικής σημασίας συνιστώσα της ευρω-αναδιαρθρωτικής στρατηγικής του ελληνικού κράτους.

- Αν τους τελευταίους μήνες αποδείχτηκαν αφελείς όσοι αμφισβήτησαν τη σημασία -ακόμα και την ύπαρξη (!)- της καταστολής στην Ελλάδα -μέχρι να τη γευθούν οι ίδιοι...- αυτό δε σημαίνει ότι έχουν γίνει όλα τα απαραίτητα βήματα για την κατανόησή της ως στρατηγικής του κράτους, εφόσον ακόμα γίνεται αντιληπτή μόνο μέσα από συγκυριακά επεισόδιά της, ή ως τακτική αντιμετώπισης και παραδειγματικής τιμωρίας όσων αντιστέκονται.

- Θα πρέπει καταρχήν να λάβουμε υπόψιν μας ότι η ίδια η αναδιάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας δεν είναι καθόλου απρόσκοπτη και από μόνη της. Συμβαίνει σε τόπο και χρόνο που είναι σημείο οξυμένων γεωπολιτικών εντάσεων και αλλαγών, οι γενικοί στόχοι της είναι μάλλον υπερβολικά φιλόδοξοι και δεν υπάρχει πραγματικός σχεδιασμός για κάθε επιμέρους αναδιαρθρωνόμενο τομέα, δεν έχει ισχυρά ερείσματα στον κοινωνικό σχηματισμό και οι συνέπειές της σε βάρος μεγάλων κοινω-

νικών στρωμάτων είναι από δυσβάσταχτες έως ολέθριες σε μια περίοδο ανησυχητικά μεταβατική.

Πολλαπλάσιοι λοιπόν από τις ορατές αντιστάσεις είναι οι κίνδυνοι που απειλούν τα επιτελεία της αναδιάρθρωσης, καθιστώντας τα σχέδιά τους επισφαλή.

- Κατά συνέπεια η καταστολή δεν είναι προϊόν απλώς της εκδικητικότητας ενάντια σ' όσους αντιστέκονται, ούτε συγκυριακή τακτική για την αντιμετώπιση μεμονωμένων αντιστάσεων που προξενούν μερικές κοινωνικές και ταξικές συλλογικότητες. Τέτοια φαινόμενα εφαρμοσμένης κρατικής βίας δεν αποτελούν παρά την κορυφή του παγόβουνου. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί στο σύνολό τους και οι πανταχού παρούσες τρομοκρατικές μέθοδοι αποτελούν το μοναδικό αντίδοτο στην ανασφάλεια των εξουσιαστών που νιώθουν πανταχόθεν απειλούμενοι εμπρός στην καθημαγμένη από την αναδιάρθρωση κοινωνία μας. Αυτοί οι μηχανισμοί και μέθοδοι καταστολής ως εγγυητές της «οδού της νομιμότητας» και ως επαπειλούμενη «δαμόκλειος σπάθη» συνοδεύουν σε κάθε σημείο της την αναδιάρθρωση που μεταλλάσσει τον κόσμο γύρω μας, όπως τον υπάρχοντα κοινωνικό ιστό, τις οικονομικές δομές, το θεσμικό και νομικό πλαίσιο κ.λπ. Η καταστολή έχει γιγαντιαία αποτελέσματα, χωρίς να έχει πάντα συγκεκριμένα θύματα. Το κράτος κερδίζει τις μάχες υποχρεώνοντας τους αντιπάλους του να εγκαταλείψουν τις θέσεις τους αμαχητί (θέσεις εργασίας, στοιχειώδεις ελευθερίες, δικαιώματα, κατακτήσεις κ.λπ.).

- Η καταστολή αποτελεί συνεπώς μια στρατηγική ίσης σημασίας για το κράτος μ' εκείνη της ίδιας της αναδιάρθρωσης. Και σαν ιδιαίτερης σημασίας δραστηριότητα καθοδηγείται επίσης και υποστηρίζεται από τα αντίστοιχα Δυτικοευρωπαϊκά και Νατοϊκά κέντρα κατασταλτικής δραστηριότητας.

- Επιμέρους στοιχεία της καταστολής, όπως η επαναθεσμοποίηση του δικαίου, η καθημερινή αστυνομική πρακτική για την ασφυκτική συρρίκνωση των ορίων της κρατικής ανοχής και νομιμότητας, η εγκληματοποίηση κάθε δραστηριότητας πέραν αυτών των ορίων της νομιμότητας, η ιδεολογική επίθεση ενάντια σε κοινωνικά στρώματα (εργαζόμενους και νεολαίους) και πολιτικούς χώρους για τη συκοφάντηση και την απαξίωσή τους, η συγκρότη-

ση ενός ευμεγέθους μισθοφορικού «αντι/τρομοκρατικού» στρατού, η όλη επιχείρηση για τη συναίνεση και την κοινωνική συστράτευση ενάντια στην «τρομοκρατία», η συνοδεία κάθε κοινωνικής δραστηριότητας από την ασφυκτική παρουσία πάσης φύσεως δυνάμεων και συστημάτων ελέγχου και ασφάλειας κ.λπ. αποκαλύπτουν και το μέγεθος της απειλής που αντιπροσωπεύουν εκείνα τα τμήματα της κοινωνίας που είναι ανήσυχα ή έχουν κάθε λόγο να νιώθουν ανασφάλεια σ' έναν κόσμο όπου όλα γύρω τους αποδιρθρώνονται με καταπληκτική ταχύτητα και το έδαφος κάθε εξασφάλισης χάνεται κάτω από τα πόδια τους.

- Το κυρίως προϊόν λοιπόν της καταστολής δεν βρίσκεται στην παραδειγματική τιμωρία και ομηρία ορισμένων αγωνιστών που η αστυνομία τους έβαλε στο χέρι, αλλά στην εξουδετέρωση και αποθάρρυνση πλατιών στρωμάτων με μαζική τρομοκρατία, πρόκληση πολιτικής φοβίας και πανικού ακόμα, μπροστά στην απειλή που συνιστά για πολλούς η σκιά της καταστολής και μόνο, επάνω τους. Είναι αποδεδειγμένο άλλωστε ότι οι σκιές γενικώς μοιάζουν υπερφυσικές και άτρωτες...

Η απροκάλυπτη αστυνομική βία, η εκδικητικότητα και η ομηρία σε βάρος συγκεκριμένων ανθρώπων δεν χρειάζονται πλέον παρά σ' εκείνη την έκταση που η γενικευμένη καταστολή δεν κατορθώνει να εγκλωβίσει όλους τους καταπιεσμένους στον κλοιό της κρατικής νομιμότητας, ή επιδιώκει ν' αποσπάσει εκβιαστικά από αυτούς εγγυήσεις νομιμότητας στο μέλλον.

- Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι, όσοι επιμένουν να περιορίζονται σε μια κοινωνική διαμαρτυρία για τις ακρότητες της αστυνομοκρατίας, δεν αντιλαμβάνονται προφανώς ή έχουν λόγους να μην το αντιλαμβάνονται, ότι η αστυνομία δεν είναι η καταστολή, παρά μόνο ένας μηχανισμός της για την άσκηση μέρους μόνο της κατασταλτικής στρατηγικής. Όσοι δε επιμένουν παραπειστικά σε μια ρητορεία για τον «κρατικό αυταρχισμό», μάλλον παίζουν με τις λέξεις για να αποκρύψουν ότι η καταστολή σε τελική ανάλυση είναι το ίδιο το κράτος, και όχι δήθεν υπερβάσεις του ρόλου του. Η μαζική τρομοκρατία όχι μόνο δεν αποτελεί υπέρβαση της λειτουργίας του κράτους, αλλά αντίθετα αποτελεί εκπλήρωσή της.

- Με βάση αυτή την τελευταία έννοια και με τη γνώση για τη ζω-

τική σημασία που έχει για το κράτος και το κεφάλαιο η επιβολή των νέων όρων κυριαρχίας τους, θα πρέπει να ξέρουμε ότι η δρομολογημένη καταστολή και οι επιχειρήσεις της όχι μόνο δε θα κοπάσουν, αλλά αντιθέτως θα κλιμακωθούν στο άμεσο μέλλον. Κι αυτό ακριβώς γιατί ο κοινωνικός σχηματισμός θα αποδιρθώνεται όλο και περισσότερο από το προχώρημα της αναδιάρθρωσης και κάθε πρόκληση για αγώνα ή εγχείρημα αντίστασης θα συμβαίνει σ' ένα όλο και πιο ρευστό, μεταβατικό και με εκρηκτικές δυνατότητες περιβάλλον.

- Νομίζουμε ότι πρέπει να γίνει φανερό ότι το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο δεν έχουν περιθώρια αμοιβαίας ειρήνευσης με τις κοινωνικές και ταξικές δυνάμεις στις οποίες επιτίθενται, αλλά αντίθετα από τη συντριβή τους εξαρτούν σε μεγάλο βαθμό το ίδιο τους το μέλλον και το είδος της ένταξής τους στη Νέα Παγκόσμια Τάξη, τη δυτικοευρωπαϊκή Ένωση και το εκκολλητό νέο περιβάλλον στα Βαλκάνια και την Αν. Μεσόγειο.

- Με βάση αυτή την προοπτική του κράτους και του κεφαλαίου είναι επίσης φανερό ότι οι κάθε είδους διαμεσολαβήσεις από τους εντεταλμένους εργολάβους της διαπραγμάτευσης, όπως ήδη έχει αποδειχτεί, είναι καταδικασμένες σε αποτυχία. Και δεν έχουν τελικά άλλο αποτέλεσμα από την παροχή εγγυήσεων νομιμότητας, την υπονόμευση των αγώνων με διαδικασίες οπισθοχώρησης και μονομερούς ανακωχής μέχρι να δώσουν γη και ύδωρ σ' έναν εχθρό διόλου διαλλακτικό στους σκοπούς του και καθόλου διστακτικό στις μεθόδους του. Ακόμα χειρότερα ίσως δουλεύουν για τους αγώνες, οι Κασσάνδρες της ηττοπάθειας και οι πανικόβλητοι εκφραστές του φόβου που τους προκαλεί η σκιά και μόνο της καταστολής, όταν περνά δίπλα τους.

- Από τη μεριά μας επισημαίνουμε ότι, αν στις διακρατικές σχέσεις μεταξύ των κυρίαρχων τάξεων κυριαρχεί η πολιτική και η κήρυξη πολέμου δεν είναι παρά η προέκταση αυτής της πολιτικής, αντίθετα στις ταξικές σχέσεις μεταξύ κυρίαρχων και καταπιεσμένων ο ακήρυχτος πόλεμος ανάμεσά τους είναι ο κανόνας, και η πολιτική δεν είναι παρά η προέκταση αυτού του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Από τη σκοπιά αυτού του μακρόπνοου πολέμου πρέπει να θεωρούνται οι επιμέρους μόνο στιγμές των αγώνων μας και της καταστολής τους, που τις δυσμενείς πλευρές τους (συλλήψεις κ.λπ.) τις εμφανίζουν -κάθε φορά πρόσκαιρα- με γιγαντιαίες δήθεν διαστάσεις, οι ίδιοι οι εχθροί των αγώνων μας που ταυτόχρονα αποκρύβουν τις αιτίες και το ουσιαστικό τους περιεχόμενο.

Αν η εξουσία εγκληματοποιεί και ελεεινολογεί την ιδέα και την πράξη της αντίστασης είναι γιατί γνωρίζει ότι, όπως οι διώξεις συγκεκριμένων ανθρώπων δεν αποτελούν παρά την κορυφή του παγόβουνου της γενικευμένης καταστολής, με τον ίδιο τρόπο μια σειρά από επιμέρους αντιστάσεις που χάθηκαν δεν είναι παρά σπίθες μόνο από το καμίνι του κοινωνικού πολέμου που αναζωπυρώνεται και συνεχίζεται αμείωτος.

- Διαπιστώνοντας τις αιτίες και το φορέα της κατασταλτικής στρατηγικής, τον τρόπο που αρθρώνεται σε κάθε τομέα της κοινωνικής δραστηριότητας και την πλατιά απεύθυνσή της σε όλους μας με αιχμές στις αντιστάσεις και σ' όσους κατόρθωσε να βάλει στο χέρι, αντιλαμβανόμαστε την καταστολή σαν γενικευμένη, ενιαία και αδιαίρετη.

Συνεπώς πρέπει να την αντιμετωπίζουμε σαν τέτοια και σε κάθε συγκεκριμένη εκδήλωσή της. Συστατικό στοιχείο κάθε αγώνα είναι η ίδια του η αυτοάμυνα, μέσα από την επίτευξη της αλληλεγγύης απέναντι στο κράτος και η σφυρηλάτηση του όπλου της αλληλεγγύης μας πρέπει να είναι αντικείμενο συγκεκριμένης και συνειδητής πολιτικής επιλογής των επιμέρους τμημάτων της αντίστασης.

- Το εγκληματικό πρόταγμα «ο καθένας για τον εαυτό του» ανήκει στο ιδεολογικό οπλοστάσιο του εχθρού και αποδεικνύεται στην πράξη καταστροφικό γι' αυτούς που το υιοθετούν υποθέτοντας αβάσιμα τον εαυτό τους -όπως χιλιάδες ανυποψίαστοι προλετάριοι- έξω από το άμεσο στόχαστρο της καταστολής. Γι' αυτό και για να είναι αξιόπιστη κάθε πρόταση για αλληλεγγύη μεταξύ αγωνιζόμενων τμημάτων της κοινωνίας, πρέπει η πρόταση, ο συντονισμός και η εκδήλωση της αλληλεγγύης να μην παλινδρομούν με βάση εφήμερες ανάγκες, να μην εξαντλούνται στα όρια υπεράσπισης συγκεκριμένων μόνο διωκόμενων. Επιτέλους, οι δημόσιες σχέσεις ως αποφασιστικός παράγοντας για την υπεράσπιση κάποιων και για τη μη υπεράσπιση κάποιων άλλων «μη προνομιού-

χων» και η πελατειακή σχέση των «προνομιούχων» ομήρων της καταστολής με τους «επαγγελματίες» της συμπαράστασης έχουν διαγράψει μια ιστορία που όσοι δεν την υπερβαίνουν είναι καταδικασμένοι να την επαναλαμβάνουν μέχρι να κουραστούν και οι ίδιοι.

Η αλληλεγγύη που οικοδομείται ευκαιριακά στο πλαίσιο μιας συγκυριακής σύγκλισης, που αποκλείει μια πολιτική υπαγωγή συγκεκριμένων κατασταλτικών εκδηλώσεων στο κεφάλαιο Καταστολή, είναι τόσο σαθρή και αποπροσανατολιστική, όσο βραχύπνοη και συναισθηματική. Δεν είναι να απορεί κανείς για το πώς βαθαίνουν οι διαχωρισμοί, οι κατακερματισμοί, οι αυτοπεριορισμοί, η σύγχυση, ο εξοστρακισμός και η εγκατάλειψη άλλων συντρόφων βορά στα νύχια του κράτους...

- Μια γνήσια πορεία του καθενός μας προς την κατεύθυνση την αλληλεγγύης μας δεν οικοδομείται με δημόσιες σχέσεις και δεν αποδεικνύεται με εφήμερες διακηρύξεις και συγκλίσεις αλλά, οικοδομείται μόνο μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο του μακρόπνοου και πολύμορφου αγώνα στα σημεία που εκδηλώνεται η καταστολή και με λόγο για όλους τους αγωνιστές που διώκει το κράτος, στηρίζεται δε πάνω σε συγκεκριμένες τοποθετήσεις για την καταστολή και σφυρηλατείται όταν αυτή η αλληλεγγύη δεν είναι ανέξοδη.

- Με βάση τα παραπάνω σημεία, εμείς από τη σκοπιά του αγώνα μας και απέναντι στη γενικευμένη, ενιαία και αδιαίρετη καταστολή βρισκόμαστε στο πλευρό όλων εκείνων των αγώνων που αποτελούν τροχοπέδη στα σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου και αλληλέγγυοι με όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους που δοκιμάζονται από την κρατική τρομοκρατία, συνεισφέρουμε λόγω και έργω στον κοινό αγώνα για **ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΕΘΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.**

Αθήνα 19 Μάρτη 1992

Αντιεξουσιαστική επιτροπή αλληλεγγύης - Αναρχικοί σύντροφοι

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ FRED HAMPTON JR.

Ο Fred Hampton Jr., τοπικός πρόεδρος του *National People's Democratic Uburu Movement*, καταδικάστηκε σε 18ετή φυλάκιση στις 19 Μάη 1992 στο Σικάγο του Ιλινόις των ΗΠΑ. Η κατηγορία εναντίον του ήταν "ηθική αυτουργία σε εμπρησμό", αλλά το πραγματικό έγκλημα που διέπραξε ήταν η οργάνωση των νεαρών αφροαμερικανών για την ελευθερία. Γι' αυτό το λόγο αγαπήθηκε και κέρδισε το σεβασμό της καταπιεσμένης αφρικάνικης κοινότητας και γι' αυτό κινήθηκαν εναντίον του η κυβέρνηση των ΗΠΑ και η αστυνομία του Σικάγο.

Όλοι γνωρίζουν ότι ο Fred Hampton Jr. φυλακίστηκε γιατί ακολούθησε τα βήματα του πατέρα του Fred Hampton, ηγέτη του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων, ο οποίος δολοφονήθηκε πριν από 24 χρόνια αφού άνοιξε το σημαντικότερο κεφάλαιο στην ιστορία των Μαύρων Πανθήρων οργανώνοντας μια σειρά κοινωνικά προγράμματα για την αυτονομία των μαύρων.

Η δολονία του Hampton ήταν μια επιχείρηση μέσα στα πλαίσια του COINTELPRO, ενός "αντικατασκοπικού προγράμματος του FBI, για το εσωτερικό της χώρας, προορισμένου να καταστρέψει άτομα και οργανώσεις της αντίστασης.

Ο τότε δήμαρχος του Σικάγο Richard Daley, ο διαβόητος διευθυντής του FBI Edgar Hoover και ο υπουργός Δικαιοσύνης Hanrahan στόχευαν τον Hampton και τους Μαύρους Πάνθηρες επειδή ήταν "η μεγαλύτερη απειλή για την εσωτερική ασφάλεια των ΗΠΑ από την εποχή του εμφυλίου πολέμου".

Στις 4 τα ξημερώματα της 4ης Δεκεμβρίου 1969, πράκτορες του FBI και μπάτσοι της αστυνομίας του Σικάγο εισέβαλαν στο σπίτι του Hampton, οπλισμένοι με αυτόματα, χρησιμοποιώντας ένα σχέδιο του σπιτιού, το οποίο προμηθεύτηκαν από ένα μαύρο πληροφοριοδότη. Ο Hampton δολοφονήθηκε στα 23 χρόνια του ενώ κοιμόταν πλάι στην οκτώ μηνών έγκυο γυναίκα του. Ο Mark Clark, στέλε-

χος κι αυτός των Μαύρων Πανθήρων, δολοφονήθηκε επίσης κατά την εισβολή. Ο Fred Hampton Jr. γεννήθηκε δύο εβδομάδες μετά απ'αυτή τη δολοφονική επίθεση.

Οι επιχειρήσεις COINTELPRO σύμφωνα με επίσημες ανακοινώσεις του FBI σταμάτησαν το 1971, όλα όμως δείχνουν ότι συνεχίζονται μέχρι σήμερα με άλλα κωδικά ονόματα.

Όπως ακριβώς και στην δεκαετία του '60, η αστυνομία του Σικάγο συνεργάστηκε με πράκτορες του FBI για να παγιδεύσει τον Fred Hampton Jr. κατασκευάζοντας εναντίον του ένα κατηγορητήριο για εμπρηστική επίθεση με βόμβα στα πολυκαταστήματα Lee's Men's Fashion του Σικάγο κατά τη διάρκεια των κοινωνικών επακόλουθων της δικαστικής ετυμηγορίας για την "υπόθεση Rodney King" που ξεσήκωσε και την εξέγερση στο Λος Άντζελες.

Επρόκειτο για συνωμοσία σε βάρος του Fred Hampton Jr. εφόσον δεν παρουσιάστηκε κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι έγινε πράγματι η εμπρηστική επίθεση με βόμβα, πόσο μάλλον που ν'αποδεικνύει τη δική του συμμετοχή σ'αυτήν.

Λόγω αυτής της έλλειψης αποδείξεων ο Δημόσιος Κατήγορος εμφανίστηκε με την πολιτική εφημερίδα του African People's Socialist Party, "Burnig Spear" (Φλεγόμενο Δόρυ) παρουσιάζοντας σαν απόδειξη της ενοχής του Fred Jr. ένα άρθρο στο οποίο περιγράφονται οι κορεάτες ιδιοκτήτες καταστημάτων ως μεγαλέμποροι-παράσιτα που ζουν από το αίμα της αφρικάνικης κοινότητας.

Αφότου καταδικάστηκε ο Fred Jr. σύρεται από φυλακή σε φυλακή. Σήμερα βρίσκεται στο "Σωφρονιστικό Κατάστημα" του Big Muddy River, 300 μίλια από το Σικάγο, στην καρδιά της περιοχής της ρατσιστικής οργάνωσης Ku Klux Klan. Πρόκειται ξεκάθαρα για μια προσπάθεια ν'απομονώσουν τον Fred Jr. απ'την οικογένεια και τους φίλους του που βρίσκονται στο Σικάγο.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης του Fred Hampton Jr. ζητά την οικονομική συνεισφορά όλων για τη νομική υπεράσπιση και τον αγώνα για την απελευθέρωσή του. Για περισσότερες πληροφορίες :

**N.P.D.U.M - Fred Hampton Jr. Defense Committee,
7911 MacArthur Blvd, Oakland, CA. USA**

(Από το Prison News Service)

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ LEONARD PELTIER

**ΜΑΧΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΜ (ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑ) ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ ΣΕ
ΙΣΟΒΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΗΠΑ**

Για γράμματα αλληλεγγύης : LEONARD PELTIER #89637-132 USP Leavenworth PO Box 1000 Leavenworth, KS 66048 USA
για τις επιτροπές : LPDC PO Box 583 Lawrence, KS 66044 USA, και LPDC 43 Chandler Dr., Scarborough, Ont. M1G 1Z1 CANADA

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΥΜΙΑ ΑΒΟΥ-ΓΑΜΑΛ

**ΜΑΧΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΠΑΝΘΗΡΩΝ ΠΟΥ
ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΕΙ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΑΜΕΣΑ ΜΕ
ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ**

ΚΤΦ

Για γράμματα αλληλεγγύης: ΜΥΜΙΑ ΑΒΟΥ-ΓΑΜΑΛ, ΑΜ 8335, ΣΚΙ ΓΡΕΕΝΕ, 1040 ΕΑΣΤ ΡΟΥ ΦΟΥΡΜΑΝ ΧΑΙΒΟΥ, ΒΕΥΝΕΣΒΟΥΡΓ, ΠΑ.15370, USA
Για να ζητήσετε την απελευθέρωσή του: ΣΤΑΤΕ ΓΟΥΒΕΡΝΟΡ ΤΟΜ ΡΙΔΖΕ, ΣΤΑΤΕ ΚΑΠΙΤΟΛ ΒΟΥΙΛΔΙΝΓ, ΡΜ.225, ΧΑΡΡΙΣΒΟΥΡΓ, ΠΑ.17120, USA
και: CHIEF JUSTICE P.FLAHERTY, SUPREME COURT OF PA., SIX GATEWAY CENTRE, SUITE 6161, 11 STANWIX ST. PITTSBURG, PA.15222, USA